

CHUCHELENSKÝ ZPRAVODAJ

3 ♦ ČERVENEC ♦ 2024

OBEC CHUCHELNA

Slavnostní otevření zdravotního střediska

CHUCHELNÝ

ÚVODNÍ SLOVO STAROSTY

Vážení spoluobčané,

jak ten čas letí. Máme za sebou již půl letošního roku, všichni se již vidí na dovolených či myslí na odpočinek někde u vody nebo v přírodě.

Rada obce Chuchelné ve 2Q/2024 jednala sedmkrát. Řešila další podání výpovědi, tentokrát paní matrikářky k 30. 6. 2024. Proběhlo nové výběrové řízení, do kterého se nyní přihlásilo 11 zájemců a zájemkyň. Po prověření předložených dokladů byly do druhého kola vybrány dvě uchazečky, které vlastní osvědčení o zvláštní odborné způsobilosti dle § 21 zákona 312/2004 Sb. a matrikářské zkoušky s praxí ve státní správě. Výběrovou komisí byla nakonec přijata Monika Horbalová z Rohova s nástupem na pozici k 1. 8. 2024. Jelikož odcházející matrikářka odešla již ke konci května na nemocenskou, bylo nutné tyto záležitosti řešit ve spolupráci s pracovníci OÚ Bolatice. Tímto bych chtěl poděkovat starostovi obce Bolatice Mgr. Herbertu Paverovi a jeho zaměstnancům, kteří pomáhali a ještě pomáhají při stabilizaci chodu OÚ Chuchelné. Zároveň se omlouváme všem občanům, kterým jsme nemohli v mnoha věcech vyhovět... Snad se situace v brzké době uklidní ke prospěchu obce a opětovné spokojenosti našich spoluobčanů. Touto cestou bych chtěl poděkovat dnes již bývalým zaměstnankyním OÚ účetní paní Pavle Krakovkové a matrikářce Ing. Haně Nábělkové za dlouholetou práci pro naši obec. Přeji jim spokojenost v nových působištích.

Z důvodu personálních změn se život v obci nezastavil. Je nutné pokračovat v započatých a nových akcích. Slavnostním otevřením zdravotního střediska dne 4. 4. 2024 naše starosti neskončily. Měl bych Vás vlastně seznámit, co se od té doby změnilo a v čem se něco posunulo. Hlavními úkoly, do konce tohoto roku, je obsazení prázdných prostor zubní ordinace, lékárny a knihovny Zdravotního střediska v Chuchelné. Dne 17. 4. 2024 jsme vešli v jednání s náměstkem hejtmana Moravskoslezského kraje pro zdravotnictví MUDr. Martinem Gebauerem o účelové dotaci na dovybavení zubní ambulance v Chuchelné. Koncem června jsme se dozvěděli pozitivní zprávu o jejím schválení z prostředků Moravskoslezského kraje. Nyní probíhá výběrové řízení na dodavatele a vše spěje zdárně k tomu, abychom zde mohli, do konce roku 2024, zubaře mít!!!

Dne 28. 5. 2024 si zástupci společnosti Sano via prohlédli prostory nové lékárny v Chuchelné. Máme již jejich příslib, že do konce roku 2024 lékárnu v Chuchelné otevřou.

V knihovně

byly dokončeny stavební úpravy k uchycení skleněných dveří. Nic již nebrání jejich instalaci a dovybavení místností knihovny a čítárny. Ve II. polovině roku budeme jednat s potencionálními zájemci o místo knihovníka v nové místní knihovně, její otevření plánujeme do konce roku 2024.

Neméně důležitou akcí v obci je dokončení rekonstrukce místního hřbitova. Byla dokončena výstavba kolumbária, které je možno, od 1. 7. 2024, využívat. Cena pronájmu urnové schránky činí 100 Kč/rok. Na tuto stavbu by mělo navazovat vyasfaltování zpevněných ploch a dokončení oplocení, vše s termínem do „Dušiček“.

Došlo také k výměně čtyř sloupů veřejného osvětlení od firmy PF PLASTY k nádraží. Řešíme výměnu rozhlasu v obci, které by mělo zaručit lepší informovanost občanů tímto mediálním prostředkem. Na základě vytíženosti boxů Zá-

silkovny dojde v nejbližší době k jejímu rozšíření, byla podepsána smlouva s PPL CZ. s.r.o. o pronájmu dalšího obecního místa k umístění „parcelboxů“, automatických zařízení k vydávání zásilek. Snaha nabídnout lidem určitý standart tu je, nejde však zajistit vše a hned. V rámci našich možností se snažíme plnit všechny podněty a požadavky občanů. Snad to je v obci vidět...

Jak jsem již psal v minulém zpravodaji, nebyla nám poskytnuta dotace na výstavbu nové čistírny odpadních vod na Restě, tato stavební akce se odkládá na příští rok. Pokročila ale stavební akce „Točna u nádraží“. Došlo k jednání s náměstkem hejtmana Moravskoslezského kraje pro dopravu Ing. Radkem Podstawkou ohledně spolufinancování této stavby. Byla podána individuální dotace, řeší se stavební povolení s realizací do konce roku 2025.

Obecní zastupitelstvo se sešlo na společném zasedání v 3–6/2024 třikrát. Poprvé to bylo na pracovním jednání dne 15. 5. 2024, které bylo vyvoláno starostou na popud radních, ohledně financování zdravotního střediska. K dobru věci bylo to, že se jednání zúčastnili také technický dozor investora, projektanti i zhotovitelé stavby. Byly zodpovězeny všechny dotazy zastupitelů na účelnost vynaložených prostředků a přínos zdravotnického zařízení v Chuchelné.

Veřejné obecní zastupitelstvo proběhlo dne 12. 6. 2024. Mezi několika body bylo schválení ankety občanů ohledně možné-

ho umístění větrných elektráren na katastru obce Chuchelná. Anketní lístky, které již máte ve svých schránkách, můžete až do 15. 8. 2024 odevzdávat v prodejně TEMPO do urny či poštovní schránky na OÚ Chuchelná. Po vyhodnocení rozhodne obecní zastupitelstvo o dalším postupu v této záležitosti.

Potřetí se obecní zastupitelstvo sešlo 26. 6. 2024, a to z důvodu doplnění počtu zastupitelů. Totiž dne 12. 6. 2024, z důvodu nesouhlasu se způsobem dofinancování zdravotního střediska i z osobních důvodů, podali rezignaci na mandát zastupitele místostarosta Mgr. Miroslav Josefus a radní Aleš Oleják. Na jejich místa přišli náhradníci z příslušných kandidátek, a to Petra Mrovec Langrová a Lukáš Kamrád. Místostarostou byl zvolen Ing. Milan Nedvěd, novými radními se stali Miroslav Bedrunka a Dalibor Ficner. Snad už to byly změny poslední a situace ohledně dokončení a dofinancování budovy zdravotního střediska nebude rozdělovat nejen Radu obce, zastupitelstvo, ale ani

občany v obci.

V rubrice „Stalo se před šedesáti léty“ vzpomínáme na největší tragickou událost Chuchelné, kdy dne 29. 6. 1964, při automobilové nehodě, zahynulo pět našich spoluobčanů.

Pokračujeme ve vzpomínkách Antonie Jiříkové na bývalé spoluobčany Chuchelné a Andělína Kuffla na dobu válečnou, můžete se dozvědět o další historii továrny na zpracování lnu, tentokrát o letech 1945–1990.

Milí spoluobčané, začínají nejkrásnější a letní měsíce roku. Užijme si je ve zdraví, nemysleme jen na sebe. Přispějme svým každodenním počínáním nejen ke své radosti, ale ku prospěchu všech ostatních.

Ing. Rudolf Sněhota – starosta obce starosta@chuchelna.com

VOLBY DO EVROPSKÉHO PARLAMENTU 7.-8. 6. 2024

Počet voličů v seznamu voličů	1031
Počet voličů, kterým byly vydány úřední obálky	334
Počet odevzdaných úředních obálek	334
Počet platných hlasů	330
Zúčastněné % voličů	32
ANO 2011	115
SPOLU (ODS, KDU-ČSL, TOP 09)	69
STAČILO !	30
PŘÍSAHA + MOTORISTÉ	28
Starostové a osobnosti pro Evropu	26
SPD a Trikolóra	18
Česká pirátská strana	16
Sociální demokracie	6
Svobodní	5
PRO - Jindřicha Rajchla	4
Česká republika na 1.místě !	3
Strana zelených	3
PRO vystoupení z EU	2
Demokratická strana zelených - za práva zvířat	2
ČSSD	1
ALIANCE ZA NEZÁVISLOST ČR - proti přijetí eura !	1
Lepší život pro lidi	1

STATICKÉ ÚDAJE OBCE CHUCHELNÁ ZA ROK 2023

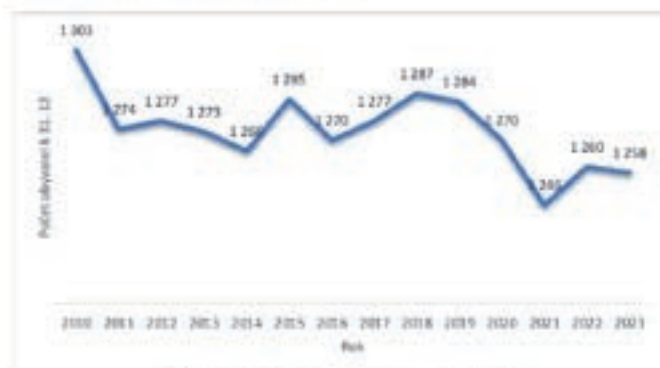
Chuchelná

Počet obyvatel 1 258
 Rozloha 7,67 km²
 Hustota zalidnění 164,02 obyvatel na km²

Vývoj počtu obyvatel

2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023
1 274	1 277	1 273	1 266	1 285	1 270	1 277	1 287	1 284	1 270	1 246	1 260	1 258

Pozn.: Počet obyvatel k 31. 12. daného roku dle údajů ČSÚ.

Zdroj: ČSÚ, vlastní zpracování, 2024.

Pohyb obyvatelstva 1991-2023 (migrační obyvatel)

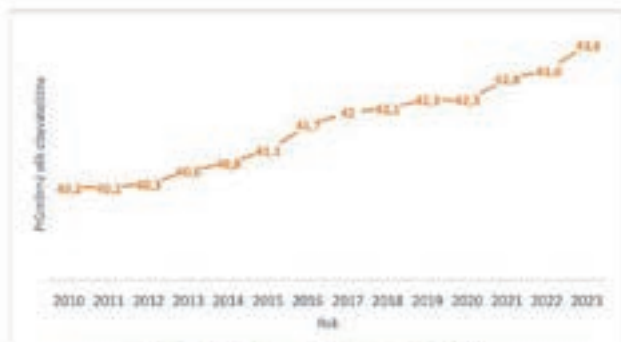
Rok	Stav 1.1.	Narození	Zemřelí	Přistěhovalí	Vystěhovalí	Přírůstek přirozený	Přírůstek migrační	Přírůstek celkový	Stav 31.12.
1991	1 317	22	13	28	23	9	5	14	1 331
2001	1 328	10	11	10	23	-1	-13	-14	1 314
2011	1 274	15	10	22	24	5	-2	3	1 277
2014	1 266	8	6	33	16	2	17	19	1 285
2015	1 285	8	18	26	30	-10	-4	-14	1 271
2016	1 271	10	17	30	24	-7	6	-1	1 270
2017	1 270	11	9	36	31	2	5	7	1 277
2018	1 277	17	9	36	34	8	2	10	1 287
2019	1 287	9	18	30	24	-9	6	-3	1 284
2020	1 284	8	24	28	26	-16	2	-14	1 270
2021	1 240	16	11	36	35	5	1	6	1 246
2022	1 246	12	11	39	26	1	13	14	1 260
2023	1 260	7	4	31	36	3	-5	-2	1 258

Údaje dle ČSÚ, 2024.

Průměrný věk obyvatel

2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023
40,2	40,3	40,6	40,8	41,1	41,7	42	42,1	42,3	42,3	42,8	43,0	43,6

Údaje dle ČSÚ, 2024.

Zdroj: ČSÚ, vlastní zpracování, 2024.

Rozložení věkových skupin obyvatelstva 2005-2023)

Rok	Celkem obyvatel	0-14 let	15-64 let	65+ let
2023	1 258	192	785	281
2022	1 260	204	792	264
2021	1 246	204	798	244
2020	1 270	210	838	222
2019	1 284	208	862	214
2015	1 271	191	892	188
2010	1 284	180	929	175
2005	1 303	184	952	167

Údaje dle ČSÚ, 2024.

7. P R A V O D A T

POŘÍZENÍ VNITŘNÍHO VYBAVENÍ DO PROSTOR KNIHOVNY V OBCI CHUCHELNÁ

Projekt POŘÍZENÍ VNITŘNÍHO VYBAVENÍ DO PROSTOR KNIHOVNY V OBCI CHUCHELNÁ je spolufinancován Evropskou unií.

Cílem je podpora projektu komunitních záležitostí naplňující cíle SICLED Místní akční skupiny Hlučínsko z. s.

EVROPSKÁ UNIE

Evropský zemědělský fond pro rozvoj venkova
Evropa investuje do venkovských oblastí
Program rozvoje venkova

Předmětem projektu je pořízení nového interiérového vybavení do místní knihovny v obci Chuchelná, kterou provozuje Obec Chuchelná. Toto nové vybavení bude pořízeno do nových prostor knihovny na adrese K. M. Uličnovského 9, Chuchelná, do kterých se bude knihovna po provedení rekonstrukci stěhovat. Mezi nové interiérové vybavení patří policové sestavy č. 1000 – 15 ks, policové sestavy č. 1560 – 1 ks, policové sestavy č. 880 – 1 ks, policové sestavy č. 1000 nízká – 6 ks, policové sestavy č. 640 – 3 ks, úložný box č. 900 – 2 ks, pult obložený – 1 ks, úložná sestava pod stůl – 1 ks, kancelářské křeslo – 1 ks, pracovní stůl – 1 ks, konferenční židle – 19 ks, konferenční stolek – 2 ks, konferenční křeslo – 4 ks, police na vystavení knih – 4 ks, současně se používají 2 ks prezentačního panelu plnící vzdělávací funkci.

Cílem předkládaného projektu je zajistit komfortnější využití prostor knihovny, což bude mít za následek jednak širší nabídku knižních titulů k zapůjčení, současně dojde k vytvoření příjemnějšího čtenářského, studijního či pracovního prostředí. Na základě realizace projektu rovněž vznikne atraktivní a moderní prostředí pro návštěvníky knihovny, od čehož si slibujeme zvýšený zájem o tuto službu veřejnosti.

OTEVŘENÍ ZDRAVOTNÍHO STŘEDISKA V CHUCHELNÉ

Dne 4. 4. 2024, ve 13.00 hod. se Chuchelná konečně dočkala slavnostního otevření zdravotní střediska

Tuto budovu nechal postavit kníže Karel Max Lichnovský v roce 1911. Původně sloužila jako prádelna v prvním nadzemním podlaží a s bytem ve druhém patře. Pro zdravotnické účely byla budova přestavěna teprve v roce 1954. V přízemí bylo místo prádelny umístěno zdravotnické zařízení. Ordinoval zde MUDr. Josef Lev, který zároveň působil i jako závodní lékař. Do té doby chodili občané za lékařem do Kobeřic. Zubní ordinace v Chuchelné byla zřízena v roce 1955. V letech 1957–1958 byly prováděny další stavební úpravy objektu, a to přístavba sociálního zařízení a garáže. V roce 1986 se začalo pracovat na přístavbě dětské

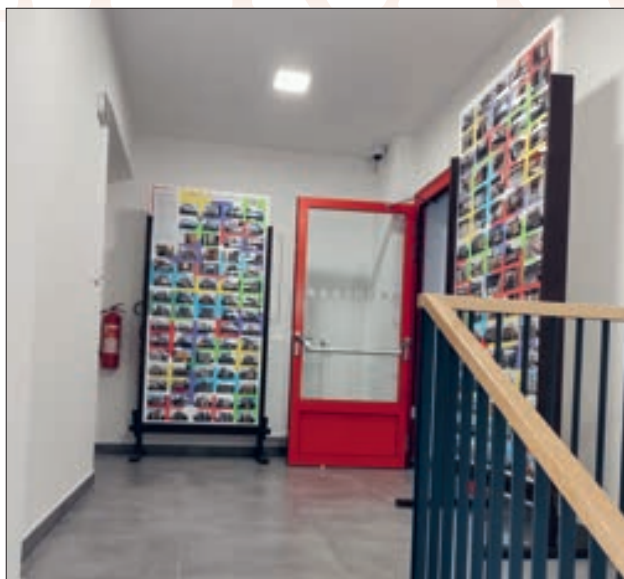
ambulance v místě přistavěné garáže. První dětské pacienty zde byli ošetřeni 16. května 1988.

Dne 1. 1. 1992 zřídil Obecní úřad v Chuchelné ordinaci praktických lékařů pro dospělé, ženy a děti jako samostatnou příspěvkovou organizaci. Vedoucím tohoto zdravotnického zařízení byla jmenována MUDr. Krista Pokludová. V roce 1992 se řešila privatizace objektu. Zastupitelstvo obce požádalo o bezúplatný převod od státu a převedení Zdravotního střediska do majetku obce. Zároveň konkurenční privatizační projekt předložili tři lékaři poskytující

ci zde zdravotnické služby. Okresní odborná privatizační zdravotnická komise při ONV Opava rozhodla ve prospěch ordinujících lékařů a k 1. 1. 1993 přešel objekt do jejich majetku. V srpnu 2013 oznámila MUDr. Švachová ukončení činnosti dětské lékařky k 31. 8. 2013. V listopadu 2017 podali lékaři obci Chuchelná nabídku k prodeji budovy dle vypracovaného znaleckého posudku ve výši 1 906.750 Kč. Následně Zastupitelstvo obce Chuchelná schválilo nákup nemovitosti ve schváleném rozpočtu obce na rok 2018. Lékaři, kteří zajišťovali zdravotní péči v obci několik desítek let, zestárlí. Praktická lékařka MUDr. Krista Pokludová odešla k 31. 3. 2019 do starobního důchodu, nahradila ji MUDr. Silvie Horváthová. Do důchodu k 31. 12. 2019 odešel i zubní lékař MUDr. Jiří Moravec.

V roce 2018 jsme si nechali projektantem Ing. Karlem Cieslarem vypracovat celkovou studii rekonstrukce a vybídli jsme občany, aby se podíleli na jejím připomínkování při veřejném projednávání o rekonstrukci. Z připomínek vyplynulo rozdělení ordinací v jednotlivých patrech budovy. V roce 2019 se započalo s projektovou dokumentací a hledáním možných dotačních zdrojů. Dne 25. 2. 2021 nám bylo paní doktorkou Horváthovou sděleno, že do několika let počítá s rozšířením svých zdravotnických služeb, a to výstavbou praktické ambulance v blízkosti současného zdravotního střediska. Touto nečekanou zprávou se zastupitelstvo rozdělilo na dva tábory. Jedna skupina zastupitelstva podporovala plán rekonstrukce dle vypracovaného projektu se stavebním povolením. Druhá polovina byla pro razantnější úpravy a snížení rozpočtu, případné zboření současné budovy a vybudování nové menší budovy. I tak zastupitelé dne 1. 3. 2021 schválili podání žádosti o dotaci do 146. výzvy Ministerstva životního prostředí na tuto

rekonstrukci. K tomuto důležitému bodu se uskutečnilo dne 22. 3. 2021 veřejné projednávání s projektantem. Hlasováním dne 31. 5. 2021 zastupitelstvo 10 hlasy rozhodlo, že tato stavební akce bude mít zelenou v roce 2022. Až do 20. 12. 2021 jsme čekali na odpověď ohledně dotace na rekonstrukci, kde jsme se dostali jen mezi náhradníky. I tak bylo rozhodnuto se stavební akcí začít v roce 2022. Uvolněním prostor praktické lékařky bylo schváleno využití této plochy na obecní lékárnou. Důležitým bodem zastupitelstva bylo schválení úvěr ve výši 25 000.000 Kč na rekonstrukci dne 11. 5. 2022, následně dne 13. 5. 2022 byla podepsána smlouva o dílo s vítězným zhotovitelem Ostravskými stavbami, a.s., dne 1. 6. 2022 bylo předáno staveniště s ukončením díla do 31. 12. 2023. Až do 9. 1. 2023 provozovala praktickou ambulanci MUDr. Horvátová, práce v plné síle se rozběhly až po tomto datu. I z tohoto důvodu se některé práce dodělávaly ještě v letošním roce do dnešních dní, z důvodu zvýšené vlhkosti jsme o urychlení akce ani neuvažovali.

Hodnota díla byla vysoutěžena na cenu 33 735.485 Kč s DPH. V průběhu realizace jakékoliv stavby, nevyjímaje i naši rekonstrukci zdravotního střediska, je zcela obvyklé, že se vyskytnou práce, které projektová dokumentace neobsahovala nebo práce, které se vyskytly až v průběhu realizace stavby. Nebylo je možné předvídat a byly pro zhotovení nezbytné. Z operačního programu životního prostředí 2014–2020 nám byla nakonec přiznána dotace ve výši

3 834.021 Kč, na fotovoltaiku ve výši 485.132,04 Kč a dotace na knihovnu ve výši 224.000 Kč, což je cca 4 500.000 Kč. Tímto můžeme říci, že náklady na celkovou rekonstrukci, s přiznanou dotací, se budou pohybovat ve výši cca 50 000.000 Kč bez nákladů na splátky úvěru.

Nyní je budova dvoupodlažní, z jižní strany podsklepená. Do podsklepené části bude přemístěna knihovna a čítárna s bezbariérovým vstupem z jižní strany, která čeká na své otevření v průběhu letošního roku. V přízemí od 17. 1. 2024 již ordinuje dětský lékař MUDr. Jana Stejskalová, od října 2024 by se měla otevřít lékárna. V prvním patře je ordinace gynekologa, který zahájil činnost 7. 2. 2024. Jednáme s firmami o pronájmu lékárenských prostor a o zřízení zubní ambulance, s jejichž otevřením počítáme do konce letošního roku. Ve 2. patře jsou poskytovány tři masážní a kosmetické služby, které byly zprovozněny v 7. kalendářním týdnu 2024 a bylo zřízeno ubytování pro potencionálního zubního lékaře.

Určitě to nebylo lehké tento projekt realizovat. Tolik realizačních změn, které zažila tato stavba, si nedovede nikdo představit. Měnilo se dispoziční řešení z praktika na lékárnou, rušila se garsonka ve prospěch masážních služeb, řešila se fotovoltaika, se kterou se nepočítalo. I tak se vše zvládlo snad ke spokojenosti všech, kteří toto zařízení budou využívat.

Poděkování za toto krásné dílo patří projektantům Ing. arch. Mgr. Karlu Cieslarovi, Ing. Ondřeji Juračkovi, firmě Ostravské stavby, a.s. se svými subdodavateli, obecním zastupitelům zvoleným na období 2018–2022 a období 2022–2026, všem zaměstnancům obecního úřadu Chuchelná a všem dalším, kteří se na stavebních a jakýchkoliv pracech podíleli.

Nechť tato zrekonstruovaná stavba slouží ku prospěchu dalším generacím nejen obce Chuchelná.

Ing. Rudolf Sněhota – starosta obce

CHUČHELENSKÝ

Starostové

Občané

Soubor Zlatónky

Žehnání budovy

Projev zástupce SOH

Bývalí lékaři a sestry

Projektanti

Zhotovitelé s investorem

Před šedesáti lety došlo v naší obci k tragické události, v tehdejší době můžeme říct ještě ojedinělé. Každé ráno vstáváme s nadějí, že celý den proijeme ve zdraví, spokojenosti a radosti v kruhu své rodiny a přátel. Také v pondělí 29. června 1964 se členové rodiny Küfflové a Plačkové rozhodli strávit dopoledne společně. Netušili, že výlet autem za nákupy se jim stane osudným. Takto na tento den vzpomíná paní Alena Kamrádová rozená Küfflová, tehdy třináctiletá dívka.

Bylo pondělí 29. června 1964, svátek sv. Petra a Pavla. V kostele byla sloužena mše svatá, a kdo nebyl v práci, byl na mši. Také já s tatínkem, babičkou, tetou Marií, kterou všichni volali „Medy“, jejím manželem Alfrédem a jejich dcerkou Danielkou. Počasí nebylo zrovna hezké, bylo zataženo a mírně poprchávalo. Po návratu z kostela se dospělí zabývali přípravou k uvítání návštěvy rodiny z Německa. Jak je nejlépe uvítat, co dobrého připravit. Padlo rozhodnutí, zajet na pořádný nákup do Ostravy. Nabídka platila také pro mě, ale já jsem měla jiný plán. Byl první den prázdnin a s kamarádkou jsme se domluvily, že si na zahradě postavíme stan. Samozřejmě ne opravdový, na ten jsme neměly peníze, jen takový z dek, které jsme upevňovaly kolíčky na prádlo. V naší společné domácnosti s námi žila také „tetinka“. Byla to sestra mého již zesnulého dědečka. Tetinka byla dobrým duchem naší rodiny. Pomáhala v domácnosti i s mou výchovou, když byla maminka v práci. Během dopoledne uvařila tetinka oběd, a pak už jsme čekaly, až se všichni vrátí. Dlouhé čekání si krátily podřimováním. Bylo už po třinácté hodině, najednou sebou trhla a řekla, že měla nějaký špatný sen: „A ti naši ještě pořád nejsou doma“. Vždyť měl jít táta se strýčkem na odpolední směnu do továrny LNH. Nervozita byla čím dál větší. Krátce po 14.00 hodině se vrátila maminka z práce a ptala se po tatínkovi. Ona totiž vůbec nevěděla, že celá rodina jela do Ostravy. Teprve teď se její obavy a tušení

něčeho zlého zvyšovaly. Začala si spojovat zprávy, které se šířily mezi zaměstnanci továrny. Ti, kdo přijeli do práce na odpolední směnu, mluvili o tom, že se v Hlučíně stalo velké neštěstí. Někteří také viděli tátu a strejdu na benzínce v Hlučíně. Auto řídila teta, která dokončila autoškolu jen před několika dny. Údajně se od benzínky špatně rozjela, proto převzal řízení její manžel. Po několika minutách jízdy ucítili velkou ránu, Octavie dostala na mokré, žulovými kostkami vydlážděné vozovce smyk, a vjela přímo do protijedoucího nákladního auta V 35, plně naloženého moukou. Při srážce bylo auto odmrštěno asi 50 metrů do pole. Nejvíce byla promáčknuta zadní část karoserie, kde seděla teta, babička a Danielka. Všechny byly těžce zraněné a jejich zranění nebyla slučitelná se životem. Teta s dcerkou zůstaly v autě, ale babička proletěla předním sklem. Táta se strejdou nehodu přežili, ale ne na dlouho. Táta prý ještě chodil po poli a hledal svou druhou botu. První pomoc jim byla poskytnuta za 15 minut. V době, kdy nebyly mobilní telefony, poměrně rychle. Tatínka převezli do nemocnice v Petřkovicích s podezřením na vnitřní zranění v oblasti hlavy, ale ještě téhož dne zemřel na krvácení do plic. Strejda byl převezen do ostravské nemocnice „Fifejdy“, kde ještě se zdravotnickým personálem komunikoval. Pamatoval si, že po snídani někam odjel, a stále se vyptával na svou manželku a dceru. Druhý den 30. 6. 1964 na krvácení do mozku také zemřel. V několika vteřinách bylo vše zcela jinak, než se ráno zdálo. Před šedesáti léty nebyla medicína na takové úrovni, jako je teď. Nebyla počítačová tomografie, nemocnice nebyly vybaveny urgentními příjmy, ARO a chyběly další přístroje zajišťující základní životní funkce.

Tato rodinná tragédie nám úplně obrátila život naruby. Až do toho dne jsme žili všichni společně hezkým rodinným životem. Najednou místo sedmi lidí v domě jsme zůstaly s mámou samy. Dobře, že nám zůstala naše tetinka, která rodinu držela, a dobří přátelé, kteří se nám snažili v naší těžké situaci pomoci. Dodnes jsem jim vděčná i za čas, který nám věnovali. Byly to pro nás těžké chvíle, ale s modlitbou na rtech a s vírou, že nás Pán Bůh neopustí, jsme to zvládly. Bohu díky.

Zádušní mše svatá byla sloužena v kapli Povýšení sv. Kříže a byli jí přítomni snad všichni občané Chuchelné. Rakve byly naloženy na valník, který byl zapojen za traktorem. Po stranách byly rakve p. Rudolfa Küffla (41 let), Küfflové Marty (61 let), Alfréda Plačka (37 let), Marie Plačkové (30 let) a uprostřed nich byla rakev malé Danielky (10 let). Pohřbu se zúčastnili také spolupracovníci z továrny LNH a zdravotnický personál z Rehabilitačního ústavu v Chuchelné, kde Medy pracovala. Malou Danielku doprovázely družičky, děvčátka v bílých šatech až k místu posledního odpočinku.

Regina Olejáková, Alena Kamrádová

NÁVRH VĚTRNÝCH ELEKTRÁREN NA KATASTRU OBCE CHUCHELNÁ

VĚTRNÉ ELEKTRÁRNY V CHUCHELNÉ

Dne 27.3.2024 proběhla beseda s občany ve věci možného umístění větrných elektráren v Chuchelné. Od té doby proběhly další jednání se zástupci ČEZ, obnovitelné zdroje. Rada obce Chuchelná dále rozhodla oslovit občany anketou, která by pomohla v rozhodování zastupitelstva o dalším postupu v této věci. Anketní lístky, všem občanům Chuchelné

nad 18 let, budou dodány do poštovních schránek během června 2024. **Vyplněné dotazníky lze odevzdat do urny ve vestibulu OÚ v Chuchelná nebo v prodejně TEMPO do 15. 8. 2024 !!!**

Jelikož jde o velmi zdoluhavý proces s nejasným výsledkem, předkládáme Vám také vizualizace možného budoucího stavu.

Ing. Rudolf Sněhota - starosta

ZPRÁVODAI

ANKETNÍ LÍSTEK OBČANŮ CHUCHELNÉ K VĚTRNÝM ELEKTRÁRNÁM

Vážení spoluobčané,

společnost ČEZ obnovitelné zdroje, s.r.o. nás oslovila s žádostí o umožnění výstavby větrných elektráren (VTE) v katastru naší obce. Dne 27.3. 2024 proběhla veřejná prezentace skupiny ČEZ v Kulturním domě, kde se občané mohli seznámit s podobou projektu. Vzhledem k tomu, že se jedná o větší projekt, je pro nás důležitý i váš názor. Prosíme o vyplnění anketního lístku.

Zásadní podmínky spojené s vybudováním VTE v našem katastru jsme shrnuli do následujících bodů:

1. VTE by stály na pozemcích v rámci červeně vyšrafované plochy – viz mapa.
2. Naše obec by za umístění větrných elektráren na svém katastru obdržela plnění do obecního rozpočtu, který při plném využití potenciálu (až 3 pozice VTE v našem katastru), mohl za dobu životnosti činit při konzervativní variantě až 45 mil. (400.000,-Kč - 600 000,-Kč/rok). Horní hranice plnění není omezena a záleží na roční výrobě větrné farmy, může se jednat o násobky uvedené částky. Životnost strojů je 25 let. Získané prostředky budou využity na zvelebování naší obce. Společnost ČEZ má v lokalitě zarezervováno potřebné připojení, aby projekt dokázala realizovat v plné šíři.
3. Ročně by naše obec obdržela jednatelskou odměnu, bez ohledu na výrobu větrné farmy. Za dobu trvání společného podniku by tato částka činila 4,5mil Kč.(180.000,-Kč/rok). Obec má možnost kontroly podniku a bez souhlasu obce nelze odprodat podíl ČEZ u jinému subjektu.
4. Od začátku projektu je z obcí konzultováno pozicování strojů s ohledem na život v obci a další náležitosti, které se týkají developmentu.
5. V rámci spolupráce možnost podpory obecních aktivit a spolků (např. hody, plesy, dobrovolní hasiči, apod.).
6. ČEZ garantuje likvidaci VTE po uplynutí skončení životnosti strojů.

Nevýhody výstavby větrných elektráren:

- Výkon je závislý na aktuální síle a směru větru.
- Elektrárna je výrazným zásahem do vzhledu okolní krajiny.
- Způsoby, jak recyklovat konstrukce elektráren jsou nedostatečné a velmi nákladné.
- Vzhledem k vyšší pořizovací ceně je životnost větrných elektráren poměrně krátká.
- Vydávají periodický aerodynamický hluk, který může mít vliv na lidskou psychiku.

*Předem děkujeme za Váš projevený názor
Zastupitelstvo obce Chuchelná*

Souhlasili byste se záměrem umístění VTE v katastru obce za výše uvedených podmínek?

*Vyberte jednu možnost a označte křížkem:

☐ Určitě
souhlasím | ☐ Spíše
souhlasím | ☐ Nemám
názor | ☐ Spíše
nesouhlasím | ☐ Určitě
nesouhlasím |
|--|---|---|---|--|

Navrhuji, aby získané prostředky z provozu VTE obec využila následovně:

**Vyberte jednu nebo více možností a označte křížkem:

☐	Snížení nákladů plateb občanů (odpady, kanalizace, vodné, stočné.....)
☐	Financování projektů obce (např. nové chodníky, úprava hřiště, oprava školy...)
☐	V případě, že to bude legislativně možné, pak prostř. komunitní energetiky na zvýhodněnou elektřinu
☐	Jiné, doplňte.....

Vyplněný anketní lístek vložte, prosím, do připravené schránky ve vestibulu obecního úřadu nebo v prodejně TEM-PO do 15. 8. 2024 !!! Neúčast v anketě je brána jako vyjádření souhlasu se záměrem.

Největší kulturní akcí letošního jarního období byl Jarní koncert Pěveckého sdružení slezských učitelek a mužského souboru Luscinia magna z Opavy pod vedením známého dirigenta Mgr. Jiřího Slovíka. Koncert proběhl v neděli 19.5.2024 v našem kostele a díky početné návštěvnosti i posluchačů z okolních obcí byl velmi dobře navštíven. Krásné sborové zpěvy skladeb starých mistrů i lidových písní byly v našem kostele s výbornou akustikou velmi libozvučné. Posluchači zpěv náležitě ocenili dlouhým potleskem a zpěváci byli taktéž z krásné přátelské atmosféry nadšeni.

Na dalších akcích v obci jsme se podíleli finanční spoluúčastí a to na Stavění máje, které uspořádalo hasičské sdružení a také na Pálení čarodějnic, které tradičně pořádají členky rybářského spolku.

V rámci kulturního života v obci jsme se mohli taktéž zúčastnit krásné tradiční mše na střeše spojovací chodby v areálu RÚ Chuchelná. Jedná se vždy o náboženskou ale i kulturní akci, protože mše svatá je bohatě doprovázená zpěvy a hudebním doprovodem místní scholy a navštěvována pacienty i zaměstnanci současnými i minulými a je tedy i časem setkávání bývalých zaměstnanců i občanů obce.

Preji všem čtenářům krásné prožití letních dovolených a těším se na shledání na kulturních akcích na podzim 2024.

Za Kulturní komisi obce Ilona Nedvědová

BLAHOPŘÁNÍ

Jubilanti obce Chuchelná, kteří oslavili svá životní jubilea

DUBEN

Martina Pavlíčková	70 let
Dagmar Komárková	75 let
Monika Komárková	82 let
Anežka Vitásková	85 let

KVĚTEN

Helena Kubná	70 let
Jindřich Gatnar	70 let
Hana Kubná	70 let
Zdeněk Galčan	70 let
Erika Onderková	80 let

ČERVEN

Irena Konečná	70 let
Petr Konečný	70 let
Helga Kyselá	82 let
Kostřebová Waltrauda	83 let
Renáta Zajíčková	84 let

POZVÁNKY

16. ročník
Startovní závod
150 Kč

Běh a pochod Chuchelnou
7. 9. 2024

Místo: areál TJ Spartak Chuchelná
Start: hlavní kategorie v 10:00, mládež od 9:30
Turistický pochod na stejné trati průběžně od 8:00
Registrace v místě startu od 8:00 do 9:30 hodin
Trať: 15km (hlavní závod), 3km, 200m - 1500m (děti)

Kategorie	
Hlavní závod 15km	Běh na 3km
Muži A (18 - 39 let)	Do 40 let
Ženy E (18 - 34 let)	Nad 40 let
Muži B (40 - 49 let)	
Ženy F (35 a starší)	
Muži C (50 - 59 let)	
Muži D (60 a starší)	

Děti a mládež:
200 až 1500 m, dle počtu a ročníku zúčastněných

Hlavní partneři:
SHOCK, CHUCHELNÁ, K.K. design, J. J. J. J. J.

Více informací na www.behchuchelnou.cz

Kulturní komise Obce Chuchelná
pořádá cestovatelskou přednášku

Japonsko

Čtvrtek 3. října 2024 od 17,00 hod. v Kulturním domě v Chuchelně

Pestrá projekce Jirky a Aleny Márových vás zavede do Země vycházejícího slunce. Nahlédnete přímo do života japonské rodiny a poznáte úžasnou pestrost tajuplné země. Společně navštívíme tajemné chrámy, překrásné zahrady, neklidné sopečné oblasti i nespoutané vodopády. Projedeme se rychlodráhou šinkansen, budeme obdivovat mohutné zápasníky sumó i křehké gejši. Ochutnáme exotické jídlo i neobyčejné zvyky v typických japonských restauracích a lázních, ve kterých se koupají dokonce i opice.

Jiří Mára je autorem dvaceti cestopisných knih a dokumentárních filmů z různých koutů světa.

Více informací naleznete na www.jirkamara.cz

*Zveme všechny spoluobčany na
20. výročí Straßenfestů v Chuchelné*

RESTAFEST 2024

který se uskuteční v Restě v sobotu 7. září 2014 v 15⁰⁰ hod.

Pro všechny je připraveno

*bohaté občerstvení, tombola, skákací hrad
pro děti a večerní diskotéka.*

Přijďte se k nám pobavit.

Srděčně zvou obyvatelé Resty

1. SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ 26. 5. 2024

Poslední květnovou neděli jsme mohli být v Chuchelné svědky radostné a krásné události. Osm dětí – Sofie, Nikola, Tamar, Pavlína, Violeta, Šimon, Tadeáš a David poprvé přijali Tělo Kristovo. Na své 1. svaté přijímání se velmi poctivě a intenzivně připravovaly. Od 1. třídy navštěvovaly hodiny nábožen-

ské výchovy ve škole a od září 2023 navíc přicházely 1x týdně do kostela na katechezi. Tu měly společně s osmi strahovickými dětmi, které tuto Slavnost prožily o týden dříve. Dne 1. května jsme také všichni putovali na Svatý Hostýn, abychom tu povzbudili naši víru, poděkovali za vše dobré a odevzdali Bohu naše prosby.

Co říci o Slavnosti samotné? Bylo to důstojné, krásné, radostné a slavnostní. V 10,00 hod. začal otec Vlastimil sloužit mši svatou v nádherně a originálně vyzdobeném kostele. Krásu liturgie podtrhly i písně naší scholy pod vedením Mgr. Heleny Musilové. Všichni jsme s úsměvy, dojetím, ale i trochu napětím sledovali, jak děti čtou z Bible a přednášejí Bohu přímluvy. Také jsme spolu s nimi obnovili křestní sliby. Všechny děti přinesly na oltář Bohu své dary. Po společné modlitbě se přiblížila chvíle, kdy Ježíš poprvé vstoupil do dětských srdcí v podobě chleba. Po poděkování následovalo požehnání a každé z dětí odešlo slavit se svou rodinou.

Přejeme Sofince, Nikolce, Tamče, Pavlínce, Violce, Šimonkovi, Tádovi i Davídkovi, aby jejich horlivost, nadšení a otevřené srdce pro Pána vydržela až do konce jejich života.

Mgr. Olga Stuchlá

CHICHELNÝ

TJ SPARTAK CHUCHELNÁ

FOTBALOVÁ SEZÓNA 2023/2024

MUŽI

Přípravu na jarní část soutěže zahájil tým mužů koncem ledna tréninky na umělé trávě v areálu ZŠ Chuchelná. Již do zimní přípravy se k týmu připojil brankář Matyáš Fojtík z Chuchelné. V závěru přípravy se mužstvo utkalo v zápasech s týmy Štítiny, Komárova, a Závady s výslednou bilancí jedna prohra a dvě výhry. Chuchelnou čekal první zápas proti silnému „B“ mužstvu Bolatic. Výhra v tomto zápase znamenala pro Chuchelnou odskok na čele tabulky, stále jim však na záda dýchal „B“ tým Koberic. Chuchelná však dokázala znovu tohoto silného soupeře porazit, navíc na domácí půdě, čímž si upevnila první místo v tabulce. Jistý postup pak potvrdila Chuchelná remízou s Hněvošicemi. Celou tabulku Okresní soutěže 2023/2024 ovlivnilo odhlášení „B“ týmu Dolního Benešova. I přes nepovedený závěr sezóny, dvě prohry, byly oslavy postupu bujaré.

1.	Chuchelná	20	16	3	1	48:34	47
2.	Koberice "B"	20	14	3	3	59:22	45
3.	Bolatic "B"	20	13	2	4	66:47	38
4.	Štítina	20	9	4	7	48:43	31
5.	Dokanovský "B"	20	9	4	7	40:39	31
6.	Sudice	20	8	5	7	57:49	29
7.	Hněvošice	20	7	6	7	56:45	27
8.	Stápanovice "B"	20	7	1	12	43:65	22
9.	Závada	20	4	8	10	28:47	16
10.	Strahovice "B"	20	3	3	14	30:68	12
11.	Dolní Benešov "B"	20	2	4	14	20:47	10

Trenér Jan Gargoš děkuje ze srdce všem hráčům za jejich nasazení a odhodlání, realizačnímu týmu a všem fanouškům za jejich neúnavnou podporu.

Jan Gargoš

ŽÁCI

Naši nejmladší kluci ze školičky nejsou evidováni v žádné oficiální soutěži. Během roku se ale zúčastňují nejrůznějších turnajů a přátelských zápasů pod vedením trenéra Ondřeje Veselého a připravují se tím na účast v soutěži mladší přípravy.

Starší příprava složená z ročníků 2013 a mladších se oficiálně zúčastnila soutěže, kde nastoupila proti sedmi týmům s bilancí 2 výhry, 1 remíza a 4 prohry. Ač to podle čísel nevypadá, tak jako neúspěch to nebereme. V této kategorii se nehraje na umístění, takže oficiální tabulka není nikde vedena. Téměř celý tým nám zůstává do další sezóny a věříme, že příští rok bude počet vítězství převažovat. Tým povede opět trenér Benedikt Rolný.

Starší žáci se ve své soutěži umístili na sedmém místě z celkového počtu deseti týmů. To je dáno také tím, že většina z nich by měla hrát o kategorii níže. Bohužel už to není jako dříve, musíme spojit kategorie. V příští sezóně pomyslíme na vyšší příčky. V nové sezóně povedou tým trenéři Patrik Valenta a Svatopluk Karban, který nahradí odcházejícího Marka Vilíma. Děkuje Marku za vše, co jsi pro náš Spartak udělal!

Malá poznámka ke všem kategoriím. Jelikož dnes už není takový zájem o fotbal jako dříve a dát dohromady tým v jedné kategorii je někdy velmi těžké, jsme rádi, že za Spartak hrají děti z okolních obcí jako je Bělá, Strahovice a dokonce i Sudice. Doufáme, že se trend otočí a bude zase dětí na hřišti přibývat!

Ing. Benedikt Rolný

1.	Chuchelná	10	10	1	0	18:11	31
2.	Stápanovice	10	10	0	3	19:22	45
3.	Bolatic "B"	10	11	2	5	35:23	35
4.	Hněvošice "B"	10	9	3	6	52:43	30
5.	Kyřetice "B"	10	9	2	7	35:34	29
6.	Mladá Lzeň (Háj ve Svatku)	10	7	0	11	33:55	21
7.	Chuchelná/Strahovice	10	6	2	10	42:62	20
8.	Dokanov	10	4	1	13	45:92	13
9.	Štítina	10	3	1	14	28:66	10
10.	Veselá	10	3	0	16	10:77	9

ZPRÁVODAJ

FOTBALOVÉ TURNAJE 2024

Druhá polovina června byla na Spartaku tradičně ve znamení fotbalových turnajů. První turnaj starších přípravků se odehrál v sobotu 22.6.2024 s účastí osmi týmů systémem dvou skupin. Brzo ráno to ještě vypadalo, že by se turnaj snad i neodehrál z důvodu silného deště. Ale fotbalový bůh si to rozmyslel a počasí se rychle změnilo a vytvořilo krásné podmínky pro fotbal. Kluci a holky z našeho týmu, v zápase o třetí místo, podlehlí v zápase Slavii Opava 1:3. Byl to napínavý zápas až do konce, bohužel štěstí stálo na straně soupeře. I tak nemusíme být zklamáni, předvedli jsme skvělý výkon, který fanoušci ocenili. Pořadí týmů: 1. Krzanowice (PL), 2. Jablunkov, 3. Slavia Opava, 4. Chuchelná, 5. Bohuslavice, 6. Šilheřovice, 7. Krnov, 8. Rohov.

V sobotu 29.6.2024 se podařil našim žákům historický úspěch!!! Mladší žáci (2011 a mladší) dokázali to, co se nikomu před nimi nepovedlo, vyhrát domácí turnaj. Čekali jsme na to 32 let!!! Obrovská gratulace klukům, trenérům a fanouškům!!! Byl to napínavý boj až do poslední chvíle a díky lepšímu vzájemnému zápasu jsme skončili první před Kobeřicemi, které nás minulý rok na penalty porazili, také ve finále.

Poslední turnaj, dne 30.6.2024, se nesl v klidnějším duchu, jelikož byli na řadě naši nejmenší borci. Pátý ročník Tygříci cup 3+0, ročníky 2017 a mladší. Klukům přálo počasí, nebylo takové úmorné vedro. Kluci a holky mohli ukázat vše, co v nich je. V této kategorii se nehraje na vítězství a nepočítají se body. Jde o to si zahrát, potkat se s novými soupeři a užít si to, co nás baví...FOTBAL!!! A myslím, že se to povedlo. Doufáme, že všichni byli spokojení a nadšení pro fotbal jim zůstane co nejdéle.

Na závěr mi nezbývá nic než poděkovat všem těm, kdo přispěli ať už finančně, materiálně nebo svým časem a pomocí při přípravě a průběhu nejen všech turnajů ale i celé letošní sezóny!!! Mockrát Vám děkujeme a doufáme, že příští rok se zase uvidíme. A bude nás ještě více, abychom připravili našim mladým nadějím co nejlepší podmínky a zázemí v našem mateřském klubu TJ SPARTAK CHUCHELNÁ!!!!

Ing. Benedikt Rolný

32. ročník turnaje mladších žáků	
1	CHUCHELNÁ
2	Kobeřice
3	Nedza
4	OFS Opava - dívky
5	Bolatice
6	Jablunkov“A“
7	Jablunkov“B“
8	Strahovice
9	Šilheřovice/Markvartovice

CHILCHETENSKÝ

ZŠ A MŠ CHUCHELNÁ

MATEŘSKÁ ŠKOLA

DEN ZEMĚ

Naše další aktivity ve školce pokračují. Kromě celotýdenního projektu věnovanému environmentálnímu vzdělávání jsme oslavili svátek Země i venkovními činnostmi. V okolí školky jsme sbírali papírky a klacíky a hrabali travu na zahradě. Jednoho dne si děti v batůžku donesly kromě něčeho dobrého i sáčky a vyrazili jsme přes vesnici sbírat odpadky, které se na zemi povalovaly. Děti byly pilné jako včelky a sáčky skoro plné. A aby to bylo pro ně zajímavější, cestou jsme plnili úkoly zaměřené na třídění odpadu. Paní učitelka zapisovala správné odpovědi do tajenky, kterou jsme správně vyluštili. Za odměnu nás čekalo připravené ohniště u volejbalové chaty a každý z nás si opekl buřtu, který chutnal po dobře vykonané práci náramně. Pokračujeme i v poznávání okolí jako byl například výlet vlakem na Albertovec a pokračování pěšky přírodou až do Kobeřic. Paní knihovnice onemocněla, a tak jsme vymysleli

náhradní program na dětském hřišti a u poníků na zahradě místního chovatele, který nás ochotně přivítal a seznámil s chovem těchto malých koní. Děti si mohly poníky pohladit, dát jim dobrotu a vyzkoušet si kartáčování a péči o ně. No, opravdový zážitek pro všechny. Zpáteční cesta autobusem proběhla v pohodě a my jsme unavení, ale spokojeni dorazili do školky.

DEN DĚTÍ

Den dětí ve školce jsme oslavili rovněž výletem, tentokrát do naší oblíbené Bělé. A protože jsme velcí předškoláci, šli jsme pěšky lesem. Cestou jsme si povídali, co v lese roste

a koho můžeme vidět, pozorovali jsme stromy, houby, různé keře a na konci lesa na poli srnku. Na dětském hřišti jsme posvětili a pak řádili na lanovce, kolotoči, průlezkách a houpačkách. Osvěžili jsme se ve vodě u studánky a další osvěžení přišlo u občůdku v podobě nanuku. Do Chuchelné jsme autobusem přijeli s novými zážitky. Menší děti oslavily svůj svátek ve školce kreslením na chodník, soutěží na stanovištích a pohoštěním na zahradě, které si pro ně paní učitelky připravily. Výlet si ve třídě naplánovali na pátek 14. června. Po svačince vyrazili na nádraží a už cesta vláčkem do Kravař byla pro mnohé premiérou. V Kravařích si děti prohlédly nádraží a navštívily blízké dětské hřiště. Malá dobrůtka z batůžku také přišla vhod. Zpáteční cesta do školky opět vlakem byla jen třešničkou na dortu výletu třídy Koťátek.

Závěr školního roku v MŠA jaký by to byl konec školního roku bez společného výletu všech. Tentokrát jsme si naplánovali ZOO v Ostravě. Po ranní svačince nás už čekal autobus, počasí nádherné a tak jsme mohli vyrazit. Lvy, opičky, žirafy, slony a spoustu dalších zvířat jsme si prohlédli opravdu důkladně a doplnili si znalosti a vědomosti ze školky, kdy jsme si o zvířátkách ze ZOO povídali. K pohybovým hrám jsme využili krásný dětský park plný zajímavých prolézaček a houpaček. Nezapomněli jsme ani na dobrotu od maminky, které k výletům vždy patří. Pan řidič nás pak bezpečně dopravil s dalšími zážitky zpátky do školky. Těsně před prázdninami nám zbývalo ještě rozloučení s našimi nejstaršími kamarády. Předškoláci dostali knížku a pamětní list, paní učitelky od nich kytičky a dárečky. Byly i slzičky a dojetí, ale život jde dál a školka jim už mává...

Alena Valentová, zástupkyně ředitelky MŠ

Honza se narodil 7. dubna 2009 v Opavě rodičům Ester a Janovi Stočkovým. Je žákem 9. B třídy a od 1. září 2024 začne studovat na Slezském gymnáziu v Opavě. V letošním školním roce se Honzovi opravdu dařilo. S obrovským nadšením a elá-

nem se účastnil celé řady soutěží a olympiád, což mu přineslo řadu úspěchů a vynikajících umístění ve školních, okresních, krajských i celostátních kolech v jednotlivých soutěžích. Musím přiznat, že takového talentovaného žáka jsem ještě neučila. Věřím, že o Honzovi ještě uslyšíme...

V letošním školním roce ses účastnil celé řady soutěží a olympiád, která z nich byla pro tebe nejtěžší? Nejtěžší pro mě byla Olympiáda v ruském jazyce, protože jsem dva roky navštěvoval německý jazyk a ruštinu jsem se musel naučit sto-procentně sám. Bylo to sice jen školní kolo, ale pro mě to byla nejtěžší olympiáda a zároveň můj největší osobní úspěch.

Ze kterého úspěchu máš největší radost? Je to tedy Olympiáda v ruském jazyce? Největší radost mám z angličtiny. První místo v kraji, to je úplně nejvíc, čeho jsem kdy dosáhl. Ve čtvrtek 30. května budu soutěžit v Praze a možná potom to bude ještě víc...

Kdo tě ve tvých aktivitách během tohoto školního roku nejvíce podporoval a stále podporuje? Tak určitě musím říct, že většina učitelů tady na škole, co učí dané předměty. Podporují mě taky hodně rodiče, Táňa a i kamarádi.

Jaké jsou tvé plány do budoucna, čeho bys chtěl v životě dosáhnout? Ještě to není úplně jisté. Určitě bych chtěl podnikat a pracovat sám na sebe. Taký bych chtěl hodně cestovat a učit se nové jazyky.

Co bys doporučil svým vrstevníkům i mladším spolužákům do budoucna, aby byli stejně úspěšní jako ty? Určitě bych jim doporučil, aby si našli nějaký obor, konkrétní věc, která je baví a zajímali se o to. A myslím si, že by neměli trávit tolik času na sociálních sítích.

Máš v učitelském sboru na naší základní škole nějaký vzor? Hmmm. Těžko říct. Na každém učiteli je něco dobrého, v čem mě inspiruje – obecné i oborové znalosti. Například pan učitel Musila umí dobře vyprávět příběhy, s paní učitelkou Peterkovou si povídáme o chemii v praktickém životě. A tak bych mohl pokračovat dál. Zkrátka každý učitel má něco svého.

Jak trávíš svůj volný čas? Své volno trávím cyklistikou, cvičením, čtením knih. Zajímám se o odborné knihy – naučné, osobní rozvoj, nečtu beletrii. Učím se hrát na klavír.

Jak budeš trávit prázdniny? Tak to si musím ještě nějak rozvrhnout. Rád bych se ale naučil španělsky, alespoň nějaké základy. Chtěl bych si zlepšit francouzštinu, ať jsem připravenější na gymnázium. A hlavně si chci taky užít prázdniny s kamarády ze základky. Prostě je chci strávit nějak vyváženě, takže se budu učit, sportovat a cestovat, budu chodit s kamarády ven. Ať je to zkrátka vybalancované.

Honzo, děkuji ti za rozhovor a přeji ti, ať se ti i nadále daří a splní se ti všechny plány.

Mgr. Eva Ostárková, třídní učitelka

soutěž	umístění
Olympiáda z českého jazyka – školní kolo	1. místo
Olympiáda z dějepisu – školní kolo	2. místo
Olympiáda z ruského jazyka – školní kolo	1. místo
Olympiáda z anglického jazyka – školní kolo	1. místo
Olympiáda z anglického jazyka – okresní kolo	1. místo
Olympiáda z anglického jazyka – krajské kolo	1. místo
Olympiáda z anglického jazyka – ústřední (národní) kolo	14. místo
Hledáme nejlepšího mladého chemika ČR – školní kolo	1. místo
Hledáme nejlepšího mladého chemika ČR – krajské kolo	4. místo
Hledáme nejlepšího mladého chemika ČR – celostátní kolo	neúčast školní výlet
Olympiáda z matematiky – školní kolo	úspěšný
Olympiáda z matematiky – okresní kolo	řešitel
Olympiáda z matematiky – krajské kolo	úspěšný
	řešitel
	nemoc
Olympiáda z německého jazyka – školní kolo	1. místo
Olympiáda z německého jazyka – okresní kolo	2. místo
Olympiáda ze zeměpisu – školní kolo	3. místo
Olympiáda ze zeměpisu – okresní kolo	2. místo
Globetrotter (soutěž z AJ, znalosti o anglicky mluvících zemích) – soutěž Wichterlova gymnázia	5. místo
Běh okolím Chuchelné	2. místo
Memoriál otce Jožky – běh okolím Stěbořic	5. místo

Z Honzovy tvorby...

Cesta panstvím – Jan Stoček
Vidím město veliké,
jehož sláva se i hvězdy dotýká.
Nikdo není dokonalý,
každý se s problémy potýká.
Rozhodnutí je na každém z nás,
zda jde čelem nebo zda utíká.

Nebojte se oslovit,
nebojte se ptát.
Na neúspěch se zapomene,
není čeho se bát.
Stačí malá jiskra
A led začne tát.

Čas utíká jako voda,
je mi z toho na nic.

Tady ve škole je to fakt paráda,
tady u polských hranic.

Heslo YOLO v hlavě mé,
ukázalo se před chvílí krátkou.
Bohužel však všechno chce čas,
k zážitkům se nedostaneš zkratkou.

Stále pamatuji si na ty dny,
kdy tak strašně chtěl jsem pryč.
V té době jsem slyšel to slavné:
„Jeni, vzpamatuj se a neryč!“

Tento rok si uvědomuji,
jak rychle ten čas plyne.
Nějak to Pán zařídí,
nějak se to vyvine.

ROZLOUČENÍ S DLOUHOLETOU UČITELKOU

Dne 28. června se rozloučila s naší školou a odchází do zaslouženého důchodu paní učitelka Mgr. Marie Hájčíková, která učila několik generací našich vesnic a pracovala zde 45 let a celkem v naší škole strávila 54 let i jako žák základní školy.

V osmdesátých letech vedla přírodovědný kroužek Hvozdík. Jeho členové se pravidelně umísťovali na předních místech v okresních a krajských kolech soutěže „Zlatý list“. Pořádala také pro děti letní tábory s přírodovědným zaměřením. Mnoho let byla garantem soutěží ve sběru léčivých bylin. V devadesátých letech do roku 2004 psala školní kroniky, kde zaznamenávala události a akce probíhající na naší škole. Od roku 2003 pracovala ve Školské radě, v letech 2006 až 2017 byla její předsedkyní.

Během celého působení na zdejší škole pravidelně žáky připravovala na olympiády z českého jazyka a dějepisu. Intenzivně se věnovala dětem se speciálními vzdělávacími potřebami jak ve vyučování, tak v rámci pedagogické intervence. V rámci pracovních činností, ale i ve svém volném čase, se ráda podílela na zahradnických úpravách a vzhledu okolí školy. Vždy ráda předává zkušenosti a dobré rady všem kolegům.

Ve volném čase ráda zahradničí, věnuje se turistice a vnoučatům.

Maruško, přejeme Ti hodně zdraví, elánu a radosti ze života!

Kolegové ze základní školy

ŠKOLA V PŘÍRODĚ

Žáci 1.–5. třídy vyjeli na celý týden na školu v přírodě do Velkých Karlovic v Beskydech. Sice počasí trochu nepřálo, ale děti si týden náramně užily. Byl pro ně připraven společností Takoda ekologický program. Děti hodně času bádaly v lese a potoce, hrály různé hry na loukách v okolí hotelu. Večerní program byl také zajímavý, hrály se hry, opékaly burty, zpívalo se u táboráku. Děti zvládly i večerní stezku. Všem zúčastněným se zde moc líbilo.

CYKLOTURISTICKÝ KURZ V BOHUŠOVĚ

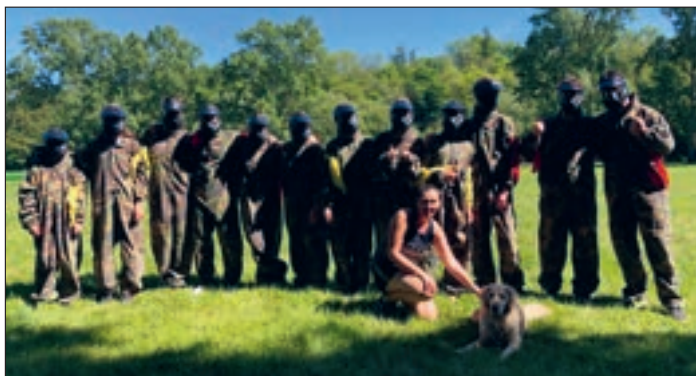
Ve dnech 12. května až 17. května se zúčastnilo 40 žáků ze 7.-9. ročníku naší školy cykloturistického kurzu ve sportovním areálu v obci Bohušov v okrese Bruntál. V neděli jsme jeli 50 km na kolech z Chuchelné až do kempu.

Na celý týden jsme měli připraven pestrý program plný soutěží, her a adrenalinových sportů. Žáci absolvovali hry jako, fotbal, kin-ball, paintball, vodní fotbálek, beach volejbal, zapojili se do soutěží jako závod na kolech do vrchu, jízda zručnosti, biatlon na suchu, orientační běh dvojic a hledání pokladu. Žáci si vyzkoušeli vodní aktivity na káno-

ích a paddleboardech, také se učili základní tábornické dovednosti.

Přes náročnost programu žáci zvládli i následnou cestu domů, dorazili plní zážitků i přes déšť, který návrat zkomplikoval. Z Kietrze nás museli odvézt rodiče a pan školník auty domů.

*Mgr. Magdalena Hiltavská,
vedoucí kurzu*

DĚTI SOBĚ

V sobotu 25. 5. se v areálu ZŠ uskutečnila akce DĚTI SOBĚ, ve které se spojil tradiční Den dětí pořádaný Spolkem rodičů dohromady s programem dětí, který si pro rodiče dobrovolně připravily. Jelikož se nám v tento den do programu zapojilo i semifinále MS v hokeji, byla projekce zápasu spuštěna ještě před oficiálním začátkem akce. Zahájení ale podle plánu proběhlo v 15,00 hod. přivítáním účastníků paní ředitelkou a následně blokem

programu, který si připravila Mateřská škola. V tu dobu také zahájili činnost deváťáci, kteří si pro děti připravili soutěže na stanovištích v areálu školy.

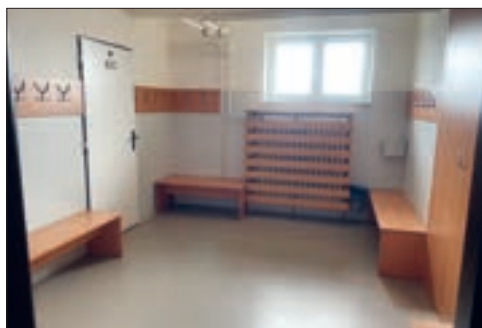
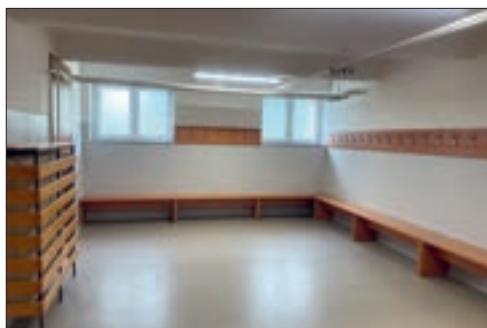
Soutěže probíhaly letos v indiánském duchu – děti si tedy vyzkoušely střelbu z luku, plížení, skládání totemu, „jízdu na koni“ v hobbyhor-

singové podobě, poznávaly zvířata podle obrysů, vyráběly čelenky, rýžovaly zlato, házely tomahawkem či vyplňovaly kvíz. Za odměnu si pak mohly vylosovat nějakou dobrůtku z tajemné bedny a dostaly nanuk. Mezitím proběhla další vystoupení dětí dle sestaveného harmonogramu. Na řadu přišel i nohejbalový turnaj

„O pohár ředitelky školy“. Během celého nabitého odpoledne měli všichni návštěvníci možnost občerstvit se spoustou dobrot, zkusit vyhrát v kole štěstí, děti si mohly zaskákat na dvou nafukovacích hradech, všichni fanoušci samozřejmě mohli fandit hokeji.

Závěr programu patřil žákům deváté třídy, kteří si ještě společně s nadšením zazpívali několik písní.

REKONSTRUKCE SPORTOVNÍCH ŠATEN

V březnu a dubnu proběhla ve škole celková rekonstrukce sportovních šaten. Nyní máme krásné šatny, které využívá i veřejnost, když přijde sportovat do školy.

CHUDĚLČENSKÝ

ZAKONČENÍ ŠKOLNÍHO ROKU 2023/2024

První řada zleva: Ellen Kamrádová, Sofie Latková, Sabina Zajíčková, Kateřina Komárková, Eliška Peterková, Rozárie Juchelková, Tatiana Dubělčíková, Justýna Josefusová, Viktoria Theurerová, Magdalena Plačková, Ing. Rudolf Sněhota

Druhá řada zleva: Jan Pekárek, Richard Gvoždík, Mgr. Jiří Joško, Mgr. Monika Slivková, Jakub Pierník, Richard Marzoll, Aleš Boček, Daniela Lyčková, Veronika Halfarová, Sofie Zetochová, Mgr. Romana Peterková, Adriana Malíková, Mgr. Eva Ostárková, Klaudiv Rychliková

Třetí řada zleva: Dominik Valigura, David Josefus, Mikuláš Chrobaczek, Marek Josefus, Lukáš Zastko, Matěj Mrovec, Kryštof Kamrád, Adam Latka, Jakub Bajgar, Matyáš Gajda, Jan Stoček, Maxim Kocur, Lukáš Pekárek, Nikolas Nevřela

Z PRAVODAT

PRO DĚTI

Sultánův palác

Pomoz sultánovi znovu získat drahocenný diamant.

Na pláži

Dopiš do křížovky názvy věcí, které potřebuješ na pláži. Z písmen v barevně označených políčkách vyluští tajemku.

Osmisměrka

Najdi a vyznač v osmisměrce dopravní prostředky. Vybarvi obrázky, který ukrývá tajemka.

AUTO, TRAMVAJ, KOLO, VLAK, LOĎ, TRAKTOR, METRO, MOTORKA, JEŘÁB, PONORKA, DODÁVKA, AUTOBUS

K	T	R	A	K	T	O	R
P	R	O	U	L	O	B	É
O	A	U	T	O	B	U	S
N	M	Ž	O	R	T	E	M
O	V	L	A	K	O	L	O
R	A	K	R	O	T	O	M
K	J	E	Ř	Á	B	Ď	K
A	K	V	Á	D	O	D	A

Číselné sudoku

Dopiš čísla 1-4 do tabulek tak, aby v každé řadě, sloupci a čtverci bylo každé číslo zastoupeno pouze jednou.

A

		1	
	3		
		2	
	4		

B

		3	
2			1
1			3
	2		

C

	3		
4			3
1			4
		1	

D

	2		4
1		2	

E

		2	
		1	
	4		
2			

F

		3	
	4		
		1	2
1			

Jménem ředitele Muzea Chuchelná bych Vás chtěl seznámit s aktivitou našeho spolku v posledních měsících. Otevření sezóny proběhlo dne 8. května 2024 se vstupem zdarma pro návštěvníky. Účast našich příznivců a přátel byla velmi uspokojivá.

Jako jednu z prvních větších akcí jsme 2. 6. 2024, společně s automotoklubem A.M.K. Kravaře, uspořádali další ročník Pražské Really. Bylo to úžasné vidět nádherné historické auta a motorky, které brázdili cestami v obci Chuchelná. Bernard Opoloný, místopředseda našeho spolku a člen Automotoklubu Kravaře, vymyslel soutěže pro účastníky, a to střelbu z luku na terč.

Koncem června jsme se zúčastnili akce na Slovensku, „Tankové dni Laugaricio“ Byla to významná military akce zaměřená na vá-

lečnou aktivitu od roku 1939 až současnost. Tato akce proběhla pod záštitu armády Slovenské republiky.

Největší akcí Muzea letošního roku jsou Pivní slavnosti ve stylu Oktoberfestu, které proběhnou v sobotu 28. 9. 2024. Pro letošní ročník opětovně vylepšujeme tuto akci. Již jsme začali upravovat pódium o nosnou ocelovou konstrukci, která bude sloužit k montáži ozvučení a osvětlení. Díky tomu můžeme vytáhnout celou aparaturu až nad střechu pódia do výšky 6 m. Toto zařízení vylepší celkový efekt pódia při koncertech. Také se můžeme pochválit novou aparaturou, kterou nám dodá pan Tkaczik z Opavy, osvětlení Jager light system z Kravaře. Další vylepšením bude rozebiratelný taneční parket s plochou 32 m².

Na návštěvníky jsou připrave-

ny další překvapení, o kterých bych ještě nerad mluvil. Nenechte si ujít tuto megalo akci, na kterou Vás všechny již dnes srdečně zveme.

Kamil Himler
ředitel muzea Chuchelná

STŘÍPKY ZE ŽIVOTA NAŠÍ VESNICE VE VZPOMÍNKÁCH PANÍ ANTONIE

Otlík

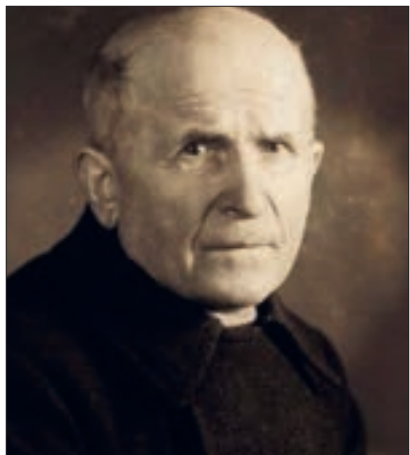
Josef Otlík

Naším sousedem přes cestu, byl Josef Otlík. Hospodář byl pečlivý a jeho hospodářství jen kvetlo. Jeho stavení, snad poslední v dědině mělo doškovou střechu. Myslím, že byl na to dostatečně pyšný. Každým rokem po žních, kdy byla k dispozici čerstvá rezná sláma, vídali jsme ho trůnit na střeše, jak vyměňuje vadné došky, za krásné nové. Ty svítily každému už z dálky do očí. Milý Otlík sedával na střeše, a pokuřoval fajfku. Myslím, že to naši mámě dělal naschvál. Pokaždé, když se ukázali na dvoře, začal ještě víc bafat. Máma trnula hrůzou, aby jiskra nepadla na došky a nevznikl požár. Ale on se jen zubil a tím dráždil naši mámu ještě víc. Na statku hospodařil se svou matkou, a sestrou a Tonkou. Když stará Otlíčka zemřela, přijížděla jim pomáhat starší sestra, která se provdala do Tvorkova. Přijížděly s ní její tři děti. Dvě děvčata Tonka, Štefka a chlapec

Frantík, kterému jsme říkali, nevím proč, „Kaliga.“ Holky měly asi 12 a 14 let, synkovi mohlo být 8 let. Když jsme je viděli pobíhat po jejich dvoře, vždycky jsme na ně volali: „Tonka, Štefka, Kaliga.“ To se ví, že nám to také opláceli. Ta oboustranná nevraživost přetrvávala, dokud se Poláci objevovali. Později jsme se dověděli, že osiřeli, když při letní bouřce přišli jejich rodiče o život. Prý se schovali pod vůz, ale blesk je zasáhl a oba zemřeli. Když se pak Otlík oženil, a přivedl do svého hospodářství mladou ženu, tu mu bylo hej. Byla hezká, pracovitá, ale brzy poznala těžký život na statku. Pracovala od úsvitu do tmy, ani v neděli a ve svátek nebylo oddechu. Málokdy se dostala v neděli do kostela. Doma měla spoustu práce, plno dětí, ale hlavně, málo odpočinku. Její muž byl sice pracovitý, ale rýpal by i nosem. Večer občas zašel k nám a přinášel všelijaké klepy, nic mu na dědině neušlo. Jeho sestra Tonka, dívka silná a pohledná měla vlastně v životě štěstí. Když za první republiky nastoupili službu v naší obci financi a četníci, jeden se do ní zamiloval. Jindřich Stejskal chodíval k Otlíkům vypomáhat při všech pracích. Nejdříve si Tonka z něho děla legraci, ale později, když to šlo stále „Toničko sem, Toničko tam“ a zdolával všechny překážky, které se mu stavěly do cesty, a nedal se odradit, nakonec to skončilo svatbou. Svatba to byla okázalá a hlavně bohatá. I když Otlíci byli známí spíš lakotou, tady se nedali potupit. Tonička dostala věnem kus krásného pozemku za školou. Brzy tam postavili štokový dům. To tu ještě v dědině nikdo neměl. Tonička po boku svého laskavého manžela jen kvetla. Vždycky, když šel pan Stejskal z práce od Otlíků, zaklepal na okno naší kuchyně, a s úsměvem naši mámu pozdravil: „Dobrý den, paní Jiříková.“ Tehdy to bylo nezvyklé, jmenovat vesnickou ženu „paní“. Štěstí na Otlíkovém statku skončilo, když jeho žena zemřela.

Usedlost Josefa Otlíka v roce 1965

Josef Ficner

Kateřina Ficnerová

Naše sousedka Ficnerka, byla žena velice zbožná. Jestli v zimě nebo v létě spěchala každé ráno do kostela, aby mohla zahájit modlitbu růžence. U Ficnerů se choďovalo brzy spát, říkalo se, že „rovno s kuroma.“ Ale ráno všichni vstávali před rozbřeskem. To byl zákon, který nikdo z rodiny nesměl porušit. Josef Ficner byl všeobecně znám svou pílí. Když my jsme se v posteli teprve probírali ze spánku, on už vyjžděl s koňmi ze dvora. Byl pyšný na to, že všichni říkali, že je na poli s každou prací první hotov. Nikdo mu toto jeho prvenství nezáviděl. Někdy však na svůj spěch doplatil, hlavně na jaře. Sotva stál sníž z pole, už vycházel, deptal kolem dokola a kontroloval půdu, zda by už mohl na pole vjet, orat a sázet brambory. Několikrát se mu ten jeho spěch vymstil. Přišel sníh, jarní mráz a úroda vzala za své. Byly to však včasné brambory, s těmi pozdními tolik nespěchal. V létě zase obcházel své pole, v dlani drtil klásky žita i pšenice a netrpělivě čekal, kdy už konečně bude moct se svou čeládkou složit první pokosy zlatého obilí. O žních

byla práce úmorná, která vyžadovala hodně vypětí a sil. Lidé však přistupovali ke každé sklizni s pokorou. Vždyť dobývali chléb ve zdejší pro své početné rodiny. Po ukončení žni přišla i odplata za dřinu, chystání dožínek. Na každém statku se pekl chléb a žnívné koláče. Vůně čerstvého pečiva se šířila po celé dědině. Každá hospodyňka byla pyšná na to, že umí „svojsky“ chléb upéct. Muži se starali o hospodářství a ženy kralovaly doma v kuchyni a na dvorku. Skromnost a pracovitost každou hospodyní šlechtila. Děti byly od útlého věku vedeny k práci odpovídající jejich schopnostem. Ani děti nádeníků jen tak nezevložaly. Svou pomocí pomáhaly skromné domácnosti. Po žních chodily na

klásky, do lesa na maliny, borůvky, ostružiny. Na podzim přišly na řadu šišky a suché klestí. Odpočívalo se až v zimě. Jedno zimní ráno ještě za tmy se chystala Ficnerka do kostela splnit svou povinnost. Zachumlaná do „hyty“ vyšla ze svého dvorku. Můj nejmladší bratr Robert pracoval v Hlučíně a každé ráno „na ostatní driker“ vyrazil na nádraží. Mílovými kroky se hnál a ve tmě neviděl osobu, která se před ním pomalými kroky šourala. Pouliční světla ještě ve vesnici nebyla, tak do milé Kateřiny narazil. To ještě scházelo! Pomáhá jí na nohy, podává kancionál a růženc, který jí vypadl z ruky a tryskem utíká k vlaku. Průvodčí v mrazu přešlapuje z nohy na nohu, a snaží se ve tmě zahlédnout osobu, na kterou téměř každé ráno musel čekat. Konečně se ze tmy vynoří Robert. Vždyť už je čas k odjezdu. Nepomohlo pobízení naší mámy: „Robertku běž už“. Ale milý Robertek nikdy nespěchal, asi se chtěl po ránu vždy proběhnout.

Vůz na dachu

Starý Mrovčák, vlastně se jmenoval Mrovec, byl známý po celé dědině jako šprýmař. Měl větší hospodářství a jako všichni kupu dětí. Jeho žena byla tichá a nenápadná. Starala se o domácnost, domácí zvířata a věnovala se výchově svých ratolestí. Když jsme někdy přišly za jejími děvčaty, vždy nás s úsměvem vítala. Za špatného počasí, nebo v zimě jsme sedaly v kuchyni, kde bylo vždy příjemně teplo. Hrály jsme „Člověče nazlob se“, nebo jsme se věnovaly panenkám. Odpoledne nachystala svačinu jak pro své děvuchy, tak pro nás. V zimě jsme si pochutnávaly na sušeném ovoci. Večery trávila Mrovčáčka vždy sama, a Mrovčák seděl se svými kumpány v hospodě u „Karlika“. Rád s nimi popíjel, což nesloužilo ke cti jeho rodiny. Že se často vracel pod raušem, na to si už jeho žena zvykla. I když jej penězi oddělovala, nepomohlo to, protože pak pil na dluh. Rád si tropil legraci z každého, kdo ho napadl, nikdo si před ním nebyl jistý, že ho mine. Jednou se mu to však vymstilo. Potkal mou sestřenicí Annu Opolonou, bylo jí tehdy okolo dvaceti let. Byla štíhlé postavy, a když ho mýjela Mrovčák utrousil poznámku: „Ty jsi ale tlustá

František a Marie Mrovcovi

jak chciplá koza“. Milá Anna se s pláčem vrátila domů a její matka se tak rozčílila, že žádala našeho „křestníčka“, který byl toho času starostou obce, aby Mrovčáka volal k zodpovědnosti. „Ale Jenovéfko“, těšil svou ženu její muž, vždyť on to tak zle nemyslel. Trvala však na svém a milý Mrovčák musel za svoji nevypařenou hubu a její výroky zaplatit. Druhý den se musel před celou rodinou omluvit. Věděla o tom celá dědina, neboť na dědině se nic neutajilo. Nějakou dobu se měl na pozoru, ale pak pokračoval vesele dál. Jednou se mu ale chuchelenští mládenci pomstili. Blížil se Silvestr, poslední den v roce, a oni si usmyslili, že jej aspoň jednou napálí. Plán, který chtěli uskutečnit, byl dosti složitý, ale hlavně odvážný. Vachovali, a když přišel v noci domů, ihned se dali do práce. Z kůlny vytáhli vůz, rozebrali ho, k domu přistavili žebřík a vynesli na střechu všechny součásti, které opět na střeše smontovali. Kochali se pohledem na dobře odvedenou práci. Ráno, když šli lidé do kostela, nevěřili svým očím. Postávali v hloučcích a obdivovali nápad i hotový čin. Starý Mrovčák vyšel z domu a dívá se, co že se to děje. Lidé stojí a všichni se dívají jedním směrem, ale nikdo nic neříká. Sejde ze zápraží, postaví se doprostřed dvora a již vidí ten „Bescherung“ – překvapení. Jestli měl ještě nějakou tu kocovinu v hlavě, rychle se vypařila. Lidé čekají, co se bude dít, a smějí se z plných plic. Kdy a kdo vůz snesl dolů, už se neví, ale jistě mu pomohli jeho přátelé z mokré čtvrti. Od té doby si Mrovčák koncem roku hlídal svůj dům, zavíral vrátka na závoru. Už nechtěl riskovat opět nějakou ostudu. Jinak to byl člověk pracovitý, příčinlivý, a když si mohl nějakou korunku přivydělat, využil příležitosti. I našemu tátovi vozil z lesa písek, rozvážel uhlí po dědinách a posloužil formanskou.

Děti Kamrádovi

Odpust

Posvícení, po našem odpust, ach na to jsme se těšily snad nejvíce. Už během celého roku jsme střádali korunku ke korunce, abychom si mohly koupit nějaký ten pamlssek. V to slavné ráno nás nemusel nikdo budit, už celá noc se nám zdála nekonečně dlouhá. Pečlivě jsme se oblékly, učesaly, vzaly do rukou každý svůj kancionál a marš na dědinu. Tam už bylo živo. Stavěly se „budy“- stánky, stoly, a dělaly se nezbytné přípravy na prodej všeho možného zboží. Samozřejmě se v první řadě muselo jít do kostela na ranní mši. V kostele jsme netrpělivě přešlapovaly z nohy na nohu a modlily se, ale tentokrát, aby už bylo co nejspíš po obřadu. Když jsme se dočkaly, tlačily jsme se jedna přes druhou, abychom už byly venku. Úprkem hnalo celé společenství na dědinu, abychom nic nezmeškaly. Chodily jsme od stánku ke stánku, jen tak okukovaly, co kde mají, ale v uctivé vzdálenosti. Čekaly jsme, až přijdou dospělí a mohly se mezi ně zamotat. Jen tak jsme chodily mezi budami a čekaly na naši tetu Marijánku. Konečně jsme ji viděly přicházet, tu jsme nesměly minout. Točily jsme se tak, aby nás zahlédla. Když nás zahlédla, mávala na nás, vedla nás k budám a říkala: „Děvčata vyberte si něco“. To však, ale nešlo, výběr byl tak velký, že jsme se nemohly rozhodnout pro jednu věc. Vyřešily jsme to tak, že jsme

řekly, aby nám tetička sama něco vybrala. Když nakoupila, spravedlivě nás podělila. Byly jsme z domu vedeny ke zdvořilosti, tak jsme za dary poděkovaly „Pán Bůh zaplat“ a uháněly domů. Tam jsme v klidu třídily obdržené majetek. Odpoledne se šlo na hřiště, kde stály kolotoče. Někdy se nám poštěstilo se i zadarmo svézt. Naše sestra Anna, byla tak šikovná, že když okolo ní přešla paní, která vybírala vstupné, šikovně se dostala doprostřed a nenápadně zaujala místo na volném sedadle. Gramofon vyhrával stále dokola tu stejnou písničku „já mám devět kanárů, ty mi nejdou do páru, ne a ne, a ne.“ Byla to nádhra, celý den až do večera, jsme vydržely jen tak zevlovat. Doma nás naši máma přivítali: „no to je dost, že už jdete“. Naše sestra Ludvinka se těchto dětských radovánek nikdy nezúčastňovala. Ta se točila v kuchyni okolo mámy, chystala večeri a prostírala stůl. Máma ji před námi chválila a dávala nám ji všem za vzor. Nikdo z nás jí tohle její prvenství nezáviděl. Pro nás bylo něco jiného důležitější – radovánky. Pamlsky, které jsme díky naší milé tetičce Marijance dostaly, jsme si pečlivě rozdělily na několik příštích dní. Vyhledaly jsme si skrýše a tam uložily naše poklady. Posvícení proběhlo tak, že jsme mohly být spokojeny. I když bylo posvícení jednou do roka, stálo to za to.

TOVÁRNA NA ZPRACOVÁNÍ LNU V CHUCHELNÉ (1945–1990)

Po II. světové válce musel pokračovat život dále, nejinak tomu bylo i v Chuchelné. Bylo nutné sklídit úrodu a nasýtit místní obyvatele. Od 9. 7. 1945 se dostala továrna pod národní správu Národního pozemkového fondu. Urychleně se opravovaly budovy skladů, aby každý hospodář z Chuchelné měl vyhrazeno skladovací místo pro svou úrodu. V těchto prostorách byly instalovány také mlátičky na mlácení obilí. Objekt továrny pak předali vojáci 11. září 1945 tabákové továrně v Novém Jičíně, kde bylo zařízení postupně převáženo. Poté Chuchelnou opustili, jejich oficiální úkol zde skončil. Nakonec zůstaly jen prázdné budovy továrny, resp. jejich zatím jen zčásti opravené zříceniny.

O dosud nevyužitý areál chuchelenské továrny projevila zájem provaznická firma Eduarda Višňovského z Ostravy za 700.000 Kč. Dne 26. srpna 1946 ji, po dohodě s tabákovou režií, převzala, zahájila její obnovu a provaznickou činnost. Velká část budov továrny byla tehdy již natolik opravena, že v nich mohla být výroba provazů a lan zahájena. Obyvatelé Chuchelné a okolí obnovu továrny uvítali, neboť tak získali opět cenné pracovní příležitosti. Před 26. zářím 1948 došlo k zásadní změně v objektu továrny. Provaznická firma Eduarda Višňovského byla znárodněna a o továrnu projevil zájem národní podnik Elektropraga Jablonec nad Nisou, který slíbil dokončení obnovy továrních budov a vybudování velkého průmyslového střediska, jež by mohlo zaměstnat mnoho lidí z Hlučínska. Továrna byla urychleně adaptována nákladem 8 miliónů Kč. Práce prováděl závod Elektropraga Třebovice, jehož výrobní program a odborníci byli převzati i pro Chuchelnou. Šlo především o výrobu elektrotechnického spojovacího materiálu a pro elektrotechniku potřebných bakelitových výlisků. Závod měl být vybudován tak, aby byl chloubou Hlučínska a jedním z předních závodů n. p. Elektropraga. Měl být rovněž místem, kde se „vybuduje socialistický řád a budovatelský elán se odtamtud bude přenášet i na další méně uvědomělé soudruhy a občany.“ Ke slavnostnímu otevření závodu došlo 19. května 1949. Tomuto aktu byli přítomni ministr průmyslu Gustav Kliment, který se následně zapsal do pamětní knihy a byl jmenován čestným občanem Chuchelné.

Skutečný každodenní život byl poněkud jiný. Pracovalo se v provozech lisovna bakelitu, lisovna kovů, galvanizace, montáž a automatárna. V lisovně bakelitu a na montáži byly zaměstnány převážně ženy, hlavně vdovy po obětech druhé světové války. Závod začátkem roku 1950 zaměstnával celkem 351 pracovníků, z toho v dělnických kategoriích 122 mužů a 186 žen, v úřednických kategoriích 34 mužů a 9 žen.

Ke konci roku 1950 měl závod 384 pracovníků, z toho 337 dělníků. Také došlo ke dvěma reorganizacím. V roce 1950 byl závod rozdělen na n. p. Elektropraga Stráž nad Nisou a na n. p. Elektropraga Dolný Kubín. Elektropragu ovšem tehdy čekala další reorganizace, tentokrát zásadního významu. Bylo to převedení do n. p. Sigma Lutín a v souvislosti s tím mělo dojít i ke změně výrobního programu. Závod měl převzít ze Sigmy Lutín zhotovování výlisků z umělých hmot s 20 lisů na výrobu výlisků. Hlavní jednání o delimitaci proběhlo v Lutíně 13. dubna 1951. Za Chuchelnou tam byli přítomni ředitel Kubán, vedoucí výroby Trušina, závodní hospodář Šlosárek, plánovač Křivoň a bezpečnostní referent Babica. Měl vzniknout nový závod na výrobu technických výlisků a dosavadní výroba elektroinstalačního materiálu se měla zrušit.

Chuchelenský závod předložil plán postupného ukončení této výroby, plán forem na novou výrobu a návrhy na obstarání lisů. V souvislosti se změnami měl být v červnu 1951 vypracován nový plán zaměstnanosti. Bylo dohodnuto, že závod přejde do Sigmy Lutín k 1. červenci 1951, ale vzniknou tím potíže pro úseky plánovací, podnikohospodářský a administrativní. Rozpis plánu výroby na květen 1951 měla ještě provést Elektropraga Dolný Kubín, na červen oba podniky společně a dále se pak mělo postupovat s ohledem na rušení dosavadní výroby a zavádění nové. Uvolněné pracovní síly měly odejít do jiných závodů nebo se měly přeškolit v Sigmě na novou výrobu. Do Dolného Kubína se měl předat veškerý strojní park kromě strojů na výrobu elektroinstalačního materiálu, u strojů se společným využitím měla přednost Sigma Lutín. Konkrétně se měly předat lisů z lisovny bakelitu, něco z opravovny, vše z lisovny kovů, 8 automatů z automatárny, 8 automatů z dohotovny, pásy a stoly z montážního zařízení, z dřevodílny 1 hoblice, počítací váhy z poloviny. Zásoby se měly převzít jen pro splnění výběhového programu, zajištění ostatních druhů zásobování bylo povinností Sigmy, hotové výrobky měl převzít Dolný Kubín. Náklady přepravy nového výrobního programu měla nést Sigma. Ukázalo se, že reorganizace byla nedostatečně připravena a celkově nedomyšlená. Někteří dosavadní pracovníci závodu skutečně museli odejít, ostatní se s velkou námahou přeškolovali na novou výrobu. Byly problémy s organizací práce, neplnily se normy, závod neměl zakázkovou náplň, musely se snižovat počty zaměstnanců. Závod potřeboval stavební úpravy budov, rozšíření závodní kuchyně, bytovou výstavbu pro zaměstnance, opravu vodovodu a kanalizace. Vše řešilo představenstvo OV KSČ, které se situací neustále zabývalo.

Vrátnice LNH Chuchelná

ZPRÁVODAJ

K 1. lednu 1954 došlo k další delimitaci, podle níž měl být závod vyčleněn z n. p. Sigma Pumpy Lutín a zařazen do nového podniku Lisovny nových hmot Olomouc. Továrna plastických hmot měla být přestěhována do Lutína.

A to ještě tehdy nikdo netušil, že ministerstvo průmyslu, které o špatné situaci nejenom chuchelenského závodu LNH vědělo, se rozhodlo řešit problémy další reorganizací. K 1. lednu 1955 měl vzniknout nový podnik Lisovny nových hmot se sídlem ve Vrbně pod Pradědem, do něhož měly být převedeny všechny stávající závody, zabývající se zpracováváním umělých hmot, zatímco olomoucký závod měl být spolu s lutínským závodem vrácen Sigmě. Dohoda o delimitaci mezi podniky Sigma Lutín a LNH Vrbno pod Pradědem byla podepsána 6. prosince 1954. Závod LNH Chuchelná byl v komplexu sedmi továren největším závodem, který měl 300 odběratelů a výlisky dodával z 98 % pro automobilový průmysl.

Centralizace nebyla tím nejvhodnějším řešením. Závod v Chuchelně na neustálé delimitace a reorganizace doplácel, investice šly hlavně na budování podnikového ředitelství. Podnik byl rozmístěn ve dvou krajích (Ostrava a Olomouc), mezi závody bylo proto špatné spojení a negativně se projevila nadměrná centralizace podnikových útvarů. Koncem roku 1955 byla snaha i žádost o osamostatnění, kterou ministerstvo zamítlo. Snahy ředitele Kubáně vedly k jeho odvolání a v roce 1956 ho nahradil Josef Blašík. Ten navrhl alespoň přenést sídlo podniku LNH do Chuchelné, ale bezvýsledně. Podařilo se pouze převést celý podnik LNH ze sféry ministerstva automobilového průmyslu do sféry ministerstva všeobecného strojírenství.

V roce 1959 pracovalo v závodě celkem 477 pracovníků,

průměrná mzda dělníků byla 1070 Kčs, hodinová mzda obnášela 5,75 Kčs. V tomto ohledu dosti trpěl konkurencí Moravskoslezské armaturky v Dolním Benešově, kde se průměrný výdělek pohyboval kolem 1440 Kčs a Slezských cihlen, kde dosahoval až 1680 Kčs. Vyráběl pro více než 200 podniků výlisky strojních součástí a elektrosoučástí z termosetů a termoplastů, samomazná porézní ložiska, lisované formy a nástroje. Závod LNH chtěl z rozpočtu podnikové výstavby postavit osm bytů, veškeré úsilí bylo věnováno na řešení velmi závažného problému nástrojárny. V druhé polovině roku 1961 a v roce 1962, v souvislosti se zvýšenými úkoly třetí pětiletky, se zvyšoval plán výroby a stav pracovníků na 512–535 osob. Závod vyráběl výlisky z termosetů (bakelitu) i termoplastů pro potřeby strojírenství, elektrotechniky aj. Už třetí rok se za plného provozu prováděla rekonstrukce nástrojárny a přístavba vstříkovny. Začalo se hledět na úspory energií a používaných materiálů, které byly převážně dováženy ze zahraničí, zaváděl se vnitřní „choz-rasčet“. Během roku 1963 závod začal připravovat ukončení výroby z termosetů, ke kterému došlo v září roku 1964. Výroba zboží a požadavky zákazníků každým rokem vzrůstaly. Proto se investovalo 1 634 000,-Kčs hlavně do modernizace strojního zařízení, kdy se pořídilo 17 vstříkolisů a 3 třísko-obráběcí stroje pro nástrojárnu.

Od 1. července 1966 závod přešel na zkrácenou pracovní dobu 44 hodin týdně. Celkový objem výroby zboží činil 35 729 000 Kčs, z toho 32 954 000 Kčs výlisky z plastických hmot a 2 603 000 formy pro vstřikování plastických hmot a ostatního nářadí. Významným počinem bylo také vybudování vlastní vodovodní sítě, v Malé Morávce – Karlově byla dokončena výstavba čtyř dřevěných rekreačních chat na

Nejlepší nástrojárna podniku LNH v letech 1986-1987

Nástrojárna

kamenných podezdívkách pro rekreaci pracovníků závodu. Dobré ekonomické výsledky závodu umožnily vyplácet nadplánové podíly ze zisku závodu v průměrné výši 356 Kčs na pracovníka. Požadavky odběratelů na výlisky nadále převyšovaly kapacitní možnosti závodu, takže velká část pracovišť pracovala v roce 1967 na tři směny. Produktivita práce se měla zvýšit různými drobnými úspornými opatřeními, mechanizací, automatizací a zvyšováním kvalifikace pracovníků. Průměrná měsíční mzda dělníků obnášela již 1334 Kčs, techniků a mistrů 2060 Kčs.

Na pořízení strojů a zařízení v závodě LNH v roce 1969 bylo investováno 3 127 270 Kčs, na rekonstrukci kotelny, do níž byly v přistavěném podlaží umístěny opravovna a balírna, bylo dáno 516 791 Kčs. Tyto investice si vynutil zejména požadavek závodu Tesla v Nižné nad Oravou na dodávky zadních stěn a nosných rámců k televizorům. Do dosavadních prostorů opravovny a balírny byly umístěny 3 lisy CSE – 4000 gr, vyrobené v n. p. TOS Rakovník, na nichž se rovněž zhotovovaly výlisky k televizorům.

V roce 1971 se objem výroby zvýšil na 99 560 000 Kčs, průměrná mzda vzrostla na 1686 Kčs. Byla postavena nová nástrojárna za 1 356 632 Kčs, provedla se generální oprava sociálního zařízení za 477 000 Kčs. Pro potřeby rostoucího počtu pracovníků závodu LNH se začalo budovat v Chuchelné 30 nových bytových jednotek za 2 496 313 Kčs.

K 15. únoru 1972 došlo ke změně ředitele, kdy Josef Blašík byl vystřídán Miroslavem Kupčákem. Nejen závodem kolovaly řeči o zrušení závodu LNH v Chuchelné, které se nezákládaly na pravdě. Závod LNH měl v r. 1977 již 582 pracovníků, z toho 363 žen. 20 % zaměstnanců bylo z Chuchelné, ostatní dojížděli autobusy a vlakem z okolí. Výroba se specializovala na zhotovování součástek k televizorům, pračkám a osobním automobilům. Závod udržoval družební styky s obdobně zaměřeným závodem ve Freitalu v NDR. Nemálo zaměstnanců využilo družebních styků s NDR pro trávení dovolené u Baltu. V pozdějších letech zaměstnanci závodu vzpomínali na dovolenou v campingových vozech v Tatrách a Štúrovu na Slovensku.

Strmý rozvoj závodu LNH Chuchelná byl narušen v roce 1977 dvěma požáry. První oheň vznikl 15. srpna 1977 ve 4,25 hod. v sušárně termoplastických hmot tím, že při manipulaci s obměnou hmoty docházelo k roztroušení drobných granulí termoplastické hmoty. Ty se dostaly do topné části sušící pece, horkem se zapálily a od nich chytly

i výrobky v peci. Směnový mistr Gerhard Hartmann zpozoroval, že z pece uniká dým. Dal pec otevřít, poté se hořící tavenina Polyamidu vylila dvířky pece na podlahu a zapálila okolní pytle s termoplastickou hmotou. Z hořící hmoty neustále unikaly dým a toxické zplodiny, což hasební zásah znesnadňovalo. Přesto byl požár uhašen v 5,58 hod. a škoda byla vyčíslena na 83 000 Kčs. Následně druhý požár vypukl dne 8. září 1977, pravděpodobně zkratem elektrického vedení, od něhož se vznítilo strojní zařízení na technologické sušení hmoty. V obou případech oheň hasilo 7 okolních požárních sborů a útvar profesionálních hasičů z Opavy.

Kolem obou požárů vznikl značný rozruch. Začalo se o ně zajímat i předsednictvo OV KSČ Opava, které chtělo někoho příkladně potrestat. Okresní oddělení VB Opava nicméně upozornilo 5. ledna 1978 podnikového ředitele LNH ve Vrbně na nedostatky při provozu sušících pecí, na jejich špatně prováděné revize i na požívání alkoholu pracovníky chuchelenského závodu při práci. Dne 25. ledna 1979 došlo k disciplinárnímu řízení s ředitelem závodu LNH Miroslavem Kupčákem, který byl činěn zodpovědným za následky obou požárů.

Tím však záležitost požárů neskončila, neboť 30. března 1979 došlo v závodě k dalšímu požáru s velmi vážnými následky. Vznikl kolem 10.30 hod. ve vstřikovně při svařování ocelového potrubí o průměru 100 mm pro rozvod chladicí kapaliny. Odlétávající jiskry zapálily okolní uskladněný materiál z PVC a brzy z toho byl požár, jenž zachvátil celou výrobní halu. Ta kompletně vyhořela a byla tím způsobena škoda ve výši 1 533 000 Kčs, následným výpadkem výroby pak dalších 5 000 000 Kčs, bez práce zůstalo více než 100 lidí zaměstnaných ve vstřikovně. Z provozu bylo vyřazeno 27 vstřikolisů, 11 minimálků, 11 přehříváčů a 3 vakuové sušící pece. S ohněm bojovalo 9 veřejných požárních útvarů z Opavy, Ostravy, Krnova a Bruntálu, 7 sborů dobrovolných požárníků z okolních obcí, 1 závodní požární útvar z VŽKG Ostrava – Vítkovice, 2 závodní požární sbory z LNH a 2 požární jednotky z Polska. To dokazuje obrovskou intenzitu požáru, který po sobě zanechal spoušť a trosky. Vyšetřovatel OO VB Opava zahájil trestní stíhání tří osob, obviněných z nedbalosti a následného obecného ohrožení. Soud je nako-

Vstřikovna plastů

nec shledal nevinnými. Ředitel závodu LNH Miroslav Kupčák byl předhozen jako obětí beránek. Očekávaná změna na postu ředitele proběhla v polovině roku 1980, kdy do vedení závodu byl schválen Stanislav Matela.

ZPRÁVODAJ

Závod LNH splnil v roce 1984 plán výroby na 100,4 % při počtu 581 pracovníků. Vyráběl opět hlavně technické výlis-ky, ale také spotřební zboží – prádelní koše, kbelíky a dětské hrací auto Turbo, které pro nezáměr na tuzemském trhu bylo dodáváno do NSR. Provedla se nádstavba administrativ-ní budovy pro ordinaci závodního lékaře, strojní vybavení vstřikovny bylo vylepšeno jedním vstřikolise, nástrojár-na bruskou a frézku. Proběhla také výstavba panelového domu o jedenácti bytových jednotkách pro potřeby zaměst-nanců závodu LNH.

Závod LNH měl v průběhu roku 1985 změněn původní plán směrem k vysokému navýšení, s čímž se vyrovnal tak, že vy-robil zboží v hodnotě 149 030 000 Kčs a překročil plán o 105 000 Kčs, ale za cenu toho, že stav pracovníků byl zvýšen na 585 a musely se dělat i mimořádně směny ve dnech pracov-ního klidu. Kronika závodu hodnotí tento rok jako rok tech-nické revoluce. Do vybavení se zavedla moderní výpočetní technika, průmyslové manipulátory, které nahradily práci lidí, další 2 vstřikolisy a vrtačka. Revoluce to byla skutečně, přestože její dopad nebyl okamžitě patrný. Řada pracovníků v rámci školení studovala VUML, ale stěží si uvědomovali, že revoluce technická vždy pomáhá otevírat cestu revoluci společenské. Rozšířila se závodní mateřská škola, do soci-alistické soutěže bylo zapojeno 95 % pracovníků. Ředite-lem byl Stanislav Matela, ekonomickým náměstkem Evald Šlosárek, výrobním náměstkem Otakar Náhlík, technickým náměstkem Oskar Barvenčík, předsedou ZO KSČ Wolfgang Slaný, předsedkyní ZV ROH Marta Vichtorová, předsedou ZO SSM Ing. Petr Cygal.

Během roku 1986 se v plně šíři projevíly důsledky dosavad-ního zcela nevhodného systému řízení výroby. Další ex-tenzivní růst výroby komplikovalo nezajištění potřebných surovin, během roku vícekrát chyběly termoplasty nebo hutní materiál. Úkolovalo se bez přihlídnutí ke konkrétním podmínkám, bez zajištění vhodných prostor pro skladování materiálu a odbytu výrobků atd. Závod měl původně vyrobit zboží v hodnotě 216 500 000 Kčs, z toho 189 000 000 Kčs pro vnitřní trh. Byly uzavřeny závazky na překročení těchto úko-lů, předpokládalo se, že k tomu dopomohou různé formy so-cialistické soutěže, do nichž bylo z 590 pracovníků zapojeno 578. Skutečnost byla taková, že v říjnu 1986 byl plán závodu upraven, tj. snížen, aby vůbec mohl být splněn. To za cenu překročení mzdových nákladů, 3453 mimořádných směn a mnoha přesčasových hodin. Přitom značně vzrostl podíl produkce zmetků a za rok bylo zaznamenáno 20 pracovních úrazů. Pracující reptali a s napětím očekávali, co jim přinese nový rok, v němž se daly očekávat některé změny v řízení národního hospodářství i závodu.

Plán výroby musel být ve čtvrtém čtvrtletí 1987 upraven, tj. opět snížen na hodnotu 154 230 000 Kčs a byl splněn jen na 98,7 %. Bylo k tomu nutno odpracovat 32 650 přesčaso-vých hodin a 3345 mimořádných směn. Průměrná měsíční mzda pracovníka činila 2563 Kčs. Závod sice rozšířil svůj ex-port a vyvážel do NSR, Maďarska, Dánska, Norska, Švédska a Nizozemska, a to hlavně dětská auta, kočárky a prádelní koše, ale plán exportu nesplnil. Na vnitřním trhu jeho situ-aci nadále zhoršovala zmetková výroba, způsobovaná zhor-šeným technickým stavem lisů, jejich fyzickým opotřebe-ním, nedostatečným technologickým vybavením pracovišť,

limitovaným šetřením elektrickou energií a nevhodným skladováním materiálu na volných prostranstvích z důvodu nedostatečných skladových kapacit. Bylo zřejmé, že závod se svým dosavadním vedením už není schopen plnit úkoly, vy-plývající z nové situace.

Jednání představenstva OV KSČ Opava dne 10. 12. 1987 projednalo změnu ředitele závodu LNH. Nástupcem, od 1.1.1988 za Stanislava Matelu byl jmenován Ing. Josef Ricka z Bolatic, který zde od roku 1966 do roku 1984 pracoval jako samostatný konstruktér a v letech 1985 – 1988 jako vedoucí nástrojárny. Nový ředitel dostal za úkol plnit úkoly 8. pěti-letky, připravovat úkoly na léta 1989–1990 a zabezpečovat plán nábory učňovského dorostu. Změna vedení byla také důsledkem přicházejících hospodářských změn v celé spo-lečnosti, přizpůsobení se novým podmínkám a uvolnění no-vým mladším lidem. V první polovině roku 1988 si situace vynutila přijetí zákona o státním podniku. Ze zástupců pra-covníků závodu bylo zvoleno shromáždění, dále rada pra-covního kolektivu a proběhla rovněž volba nového ředitele. Stal se jím opět Ing. Josef Ricka. Úkoly roku byly postaveny na předpokládaném vybudování nových výrobních kapacit. Vedení závodu zpracovalo projekt Malá Chuchelná, podle kterého měly být postaveny nové rozsáhlé sklady a dosa-vadní sklad se měl přebudovat na výrobní halu. Přешlo se na vojenský program Speciál a výrobu součástek k autu Škoda – Favorit, začaly se zpracovávat dražší materiály, což nega-tivně ovlivnilo plnění kvalitativních ukazatelů, termoplastic-ké hmoty, dodávané z tuzemska i z ciziny, nebyly dodávány plynule a podle požadavků. Obtíže přestavby hospodářské-ho mechanismu se projevovaly i v jiných podnicích, dodá-vajících závodu potřebné suroviny. Důsledkem všeho byla obrovská fluktuace pracovníků, během roku jich odešlo 112, nově bylo přijato 116 pracovníků. Závod nakonec úspěšně zvládl inovaci výrobků, zvláště pokud šlo o spotřební před-měty, dodávané na trh. Hračka autobagr byla vysoce hodno-cena na výstavě Pragoexpo v Plzni, váha Amálka se vyrobila pro vánoční trh v počtu 10 000 kusů, společně s Filmovými laboratořemi Gottwaldov (Zlín) byla vyvíjena videokazeta. Očekávalo se, že pokračující hospodářské reformy každo-pádně časem situaci v závodě zlepší.

Ing. Josef Ricka - ředitel závodu 05 Chuchelná

Ing. Rudolf Sněhota – starosta

Vzpomínky pana Andělína Küffla (2. část)

Má služba na křižovatce u továrny byla mnohdy velmi rušná. Úkol byl jasně stanoven a musel jsem plnit vojenské rozkazy, které byly svaté. Silnice od Bolatic směrem na Ratiboř musí být volná pro přejezd armády na frontu. Pro mne jako chlapce to bylo zábavné a zajímavé. Ale jen do doby, než se od východu začaly valit proudy uprchlíků prchajících před Rudou armádou. Udivil mě fakt, že větší část prchajících pocházela z Ruska. Taková kolona čítala 50 až 80 koňských povozů tažených vždy třemi koňmi. Každá kolona měla svůj ozbrojený doprovod oděný do ruských nebo kozáckých stejnokrojů. Po určité době se kolona zastavila v nějaké vsi, kde si její účastníci vyprosili od místních obyvatel čaj nebo mléko pro kojence a malé děti. Někdy nebylo řízení provozu na křižovatce jednoduché a vznikaly problémy. Každý důstojník, který kolonu doprovázel, prosazoval své. On neuměl německy, já zase rusky. Pomocí řeči těla jsme se ale nakonec dohodli a cesta na frontu zůstala volná. Ostatní odjeli směrem na Strahovice. Odpolední slunce svítilo ze západu a důstojník měl dobrý pocit, že jede správným směrem.

Jednou se mezi uprchlíky prokousal osobní automobil značky DKW, takový předchůdce trabanta. Na křižovatce zastavil, ne snad proto, že tam stál mladý Volkssturmk, ale proto, že řidič nevěděl, kudy dál na Opavu. Na sedadle seděl nabubřelý, podle uniformy vysoce postavený člen NSDAP. S ním pravděpodobně cestovala jeho manželka a syn, který měl na sobě uniformu Hitlerjugend. Volné místo v autě bylo zaplněno zavazadly. Jistě si mysleli, že jejich uniformy vzbudí respekt a lépe si proklestí cestu do bezpečí. Na jeho dotaz, jak se dostane do Opavy, jsem mu ukázal směr na Strahovice. Cesta však byla částečně ucpaná kolonou ruských uprchlíků a leželo na ní asi 15 cm rozbředlého sněhu. To se mu asi nezamlouvalo a ptal se na jinou cestu do Opavy. Pravdivě jsem mu odpověděl, že cesta přes Bolatice vede do Opavy, ale musí zůstat volná pro armádu a přesun záloh na frontu. To muže rozčílilo, začal nadávat a ukazoval mi nějaký doklad. Já, poslušný rozkazu, jsem neustoupil a milým pasažérům nezbyvalo nic jiného, než se vydat směrem „nach Strandorf“. Dunění těžkých zbraní a černý dým na východní obloze všechny zneklidňoval, proto se i milý „Parteiman“ podřídil. Měl to do Opavy ještě o tři kilometry blíž, ale to jsem ještě nevěděl. Teplota klesala níž a to způsobilo, že i přesun uprchlíků zeslábl. Při své službě jsem také viděl evakuaci válečných zajatců různých národností. Byli zde Britové, Američané, Rusové. O západní zajatce pečoval Červený kříž, zásoboval je ošacením a potravinami. Šli se vzprímenou hlavou, slušně oblečení a na sáňkách táhli krabice se zásobami jídla. Horší to bylo s ruskými zajatci. Ti nepochodovali, oni se vlekli. V obličeji měli mučednický výraz, určitě měli velký hlad. Někteří měli nohy obaleny pouze onucemi, jiní měli alespoň dřeváky. Na sobě kabáty, každý pes jiná ves, na zádech písmena KG (Kriegsgefangener – válečný zajatec). Sovětský svaz nebyl členem Červeného kříže, a proto

se pomoc na ně nevztahovala. Byl už podvečer, stmívalo se, začalo sněžit a sníh padal na sněhovou břечku, která už na zemi ležela. Byl jsem mladý, ale bylo mi těch lidí líto. Honily se mi hlavou myšlenky, kde tito zajatci složí na noc hlavu, kde se usuší. Na mě doma čekala teplá postel a také něco k snědku od maminky. Začal jsem uvažovat, že jestli přežiji, i já se mohu do takové situace dostat.

Když jsem se 28. ledna 1945 vracel ze služby domů, slyšel jsem mezi duněním kanónů a záblesky na horizontu také dunění kol příjíždějícího vlaku od Křenovic do Chuchelné. Nad tratí blízko továrny byly postaveny dva mosty, jeden měl kovovou a druhý dřevěnou konstrukci. Jako kluci jsme na mostě stávali a počítali, kolik vagónů lokomotiva táhne a odhadovali, co veze. Tak jsme vypočítávali, že 30 vagónů táhne jen jedna lokomotiva a pokud je jich víc, musí být dvě. Někdy, když byla na vagónech naložena švédská ruda, celý vlak navíc tlačila třetí lokomotiva. Trať měla tvar písmene S, proto delší vlak trať zaplnil a bylo slyšet velké tření kol o kolejnice. Před Křenovicemi teče říčka Cína. Od tohoto bodu, až na nádraží v Bolaticích je traťové stoupání s výškovým rozdílem 100 metrů, který musely vlaky překonávat. Jestliže lokomotiva neměla před stoupáním dvanact atmosfér parního tlaku, zákonitě mezi mosty uvízla. Proč, to jsem se dozvěděl až později od pana Pietrowského, který byl strojvedoucím a do Chuchelné se pak přizemil. Ty vlaky, které uvízly, se do pohybu dostaly jen tak, že se vagóny musely rozpojit a přetáhnout postupně na vedlejší kolejiště. V lokomotivě se pak zvedl tlak páry, pak se opět vagóny napojily a nákladák mohl pokračovat v cestě.

Vrátím se k blížícímu vlaku, na který jsem na mostě čekal. Asi 200 m před mostem docházela lokomotivám pára a vlak zůstal mezi mosty. Spolu se sykotem páry bylo slyšet křik muže: „Do čerta, proč tu stojíme?“. Ozývaly se nějaké rozkazy a štěkot psů. Viděl jsem dva muže, jak běží k lokomotivám. Ve tmě jsem zahlédl otevřené vagóny, uhláky, bylo vidět, že náklad tvoří velké homole – letecké pumy na stojku. Někdo mě na mostě zahlédl a zařval: „Z toho mostu okamžitě dolů, nebo se tu bude střílet“. Rychle jsem seběhl, ale zpoza rohu jsem stejně pozoroval, co se bude dít dál. Najednou se homole na vagónech začaly hýbat. Uslyšel jsem dupání nohou obutých do dřeváků. Teprve teď mi došlo, že ve vlaku jsou také lidé, kteří se před zimou schovali pod dekami. Tušil jsem, že jde o transport vězňů.

Druhého dne, zrovna v den maminčiných narozenin, zemřel můj dědeček, maminčin otec. V našem domě bylo tehdy ubytováno několik německých vojáků. Skončila mi taky služba u továrny, ale zároveň přišel rozkaz okamžitě evakuovat mládež a chránit ji před bolševizmem. Jako nejstarší člen rodiny jsem se musel postarat o přípravu pohřbu. Odjel jsem do Křenovic ke stolaři, který mi s lítostí sdělil, že mi rakev prodat nemůže. Od doby vyhlášení výjimečného stavu se smí rakev prodat jen s povolením starosty. Šli jsem ho tedy hledat a našli ho u kamen v bývalém novinovém stánku při rozhovoru s jedním stranickým funkcionářem. Byl zde také mladý četník z Bělé, která administrativně patřila k Chuchelné. Přestože oba dědečka znali, odmítli mi rakev prodat s tím, že tu v noci přejížděl vlak s vězni a na trati jsou mrtvá těla, která se musí uklidit a pohřbít. Pak ale stolař naznačil, že by snad jednu rakev uvolnit mohl, četník to ale zamítl. Otočil se na mne a stroze mi sdělil, že máme dědečka pohřbít třeba v pytli. To byl pro mne šok. Domů jsem přišel s nepořízenou. Nakonec jsme rakev sehnali u normálně myslícího stolaře pana Vodáka z Bolatic. Rakev, kterou v dílně měl, narychlo natřel černou barvou, která neměla čas ani oschnout. Než jsme ji naložili a dovezli domů, byli jsme všichni zapatlaní až po uši, ale dědeček byl důstojně pochován v rakvi. Po válce jsem četníka často potkával, mluvil s ním, ale tuto

příhodu jsem mu nikdy nepřipomenul. Možná, že by ji i zapřel a já se nechtěl znovu zklamat. Později jsem se dozvěděl, že svou horlivostí ublížil více lidem. Proto se po válce nemohl objevit ani v Bořutině, ani v Křenovicích.

Do 1. února 1945 se museli všichni hoši do 15 let povinně dostavit do budovy bývalé celnice v Hněvošicích. Týkalo se to evakuace mládeže, o které jsem již psal. Místní stranické orgány nás chuchelenské chlapce vyslaly už den předem. Šli jsme pěšky rovnou přes pole. Druhý den jsem se vrátil dědečkovi na pohřeb a poté šel opět zpátky 10 km pěšky zpět do Hněvošic. U Strahovic jsem sešel z pole a pokračoval po cestě, podél které byly uloženy bedny s municí. Vedoucím tzv. evakuačního tábora byl důstojník wermachtu. Byl nositelem několika vyznamenání a zproštěn služby na frontě. Zjistil jsem, že měl amputovanou nohu, ale s protézou velmi dobře chodil. Musím říci, že k mládeži měl dobrý vztah. Před válkou byl vedoucím Hitlerjugend v Sudicích. Tady v táboře nás učili zacházet s pěchotními zbraněmi, hlavně s panzerfaustem. Brzy se tady objevil důstojník SS a verboval kluky na frontu k ničení sovětských tanků. Příštího dne zastavil před celnicí německý tank, který měl ve vleku ještě jeden. Z každého vystoupil jeden voják. Požádali vedoucího střediska, zda by si zde mohli odpočinout. My jsme se tak měli možnost přímo setkat s frontovými vojáky. Jejich oblečení bylo špinavé od bláta, šmíry i krve. Byli zarostlí a dlouho neholeni. Ruce měli špinavé stejně jako boty, které měli na nohou. Jeden měl krví prosáklý obvaz na ruce, druhý na hlavě. Jejich úkolem bylo odtáhnout porouchaný tank do Opavy k opravě. Než se vojáci umyli, oholili a trochu odpočinuli, my, zvědaví kluci, jsme prolezli oba tanky. Pak nám vojáci vyprávěli o hrůzách na frontě i o celé vojenské situaci. Náš vedoucí tomu nebyl rád, neustále jim připomínal, že s takovými hrůzama by neměli být chlapci seznamováni. Na druhé straně s námi počítali do domobran, abychom zpomalili postup Rudé armády. Dva chlapci z Koberčic po této besedě evakuační tábor opustili a utekli domů. Až po válce, když jsem se na ně ptal, jsem se dozvěděl, že druhý den si pro ně přišli dva muži v civilu a už o nich nikdo neslyšel.

Po týdenním pobytu v Hněvošicích jsme nastoupili evakuační pochod do Opavy. Počasí už bylo sice předjarní, ale objevovaly se přeháňky. Než jsme do Opavy došli, byli jsme skrz přemočení. Vzpomněl jsem si na zajatce, které jsem viděl před čtrnácti dny u továrny. Vedoucí nás vedl přes Kateřinky, po Nákladní ulici až k pivovaru. Ve dvoupatrových objektech tržnice měl své dílny závod Minerva, ve které jsem se učil. Teď místo sloužilo ke zbrojní výrobě. V oknech byla děvčata a několik chlapců, které jsem znal a kteří nám mávali. Většina z nich byla české národnosti, proto nemuseli narukovat k wehrmachtu. Nikdo je neobtěžoval Volkssturmem ani evakuací. V jejich obličejích se zračila více škodolibost než soucit. Ubytovali nás ve středu města, v bývalé kavárně Orion. Druhý den jsme měli pokračovat v pochodu směrem Hradec nad Moravicí. Využil

jsem situaci a se svým kamarádem Pavlem jsem požádal vedoucího o opuštění. Pavlovi jsem řekl, aby si s sebou vzal svůj batoh. Volno jsme dostali do 18.00 hodin. Místo na vycházku jsme vyrazili na cestu domů do Chuchelné. Vedl jsem kamaráda bočními cestami a přes pole, protože silnice i železniční trať byly pod vojenskou a policejní kontrolou. Někteří kluci ročníku 1928, ke kterému jsme patřili i my, už narukovali k Wehrmachtu. Proto nám hrozilo, že by nás první hlídka hned zadržela. Po únavné cestě jsme se nad ránem dostali domů, lehli do čisté postele a usnuli hlubokým spánkem. Z něho mě probudil křičící mužský hlas. Když jsem se probíral, poznal jsem hlas starosty obce, který na maminku křičel: Jestli se tvůj syn a ten soused nevrátí tam, odkud utekli, budou na návsi zastřeleni jako vojenští zbežci!“. Obě maminky nás sice zapřely, ale starosta vykřikoval dál. Uvědomili jsme si, že to od nás bylo nerozvážené. Nechtěli jsme na vojnu, chtěli jsme být svým maminkám oporou v těžkých časech. Čím více se blížila fronta, tím častěji byly v domech kontroly polní policie. Ta hledala hlavně zbežky a mládež, která byla schopna nastoupit ke zbraní. Ze strachu o naše životy nás maminky přesvědčily k návratu do oddílu. Oblékli jsme nejlepší obleky, maminky nám do kufrů nabalily dostatek čistého spodního prádla, nějaké potraviny a do ruky nám daly pár ušetřených marek. Naše Hitlerjugend stejnokroje jsme nechali doma. My jsme se však do tábora nehodlali vrátit. Do Opavy jsme se dostali vojenským nákladním autem, který jsme si stoli. Cestou jsme si připravili svůj dobře promyšlený plán.

Rozhodli jsme se, že se dobrovolně přihlásíme do armády. Vojenské útvary, do kterých dostaneme povolávací rozkaz, budou pravděpodobně v zázemí a nováčci musí projít alespoň tříměsíčním výcvikem v kasárnách. Tam je alespoň nějaký pořádek, pravidelná strava, hygiena, a i když tvrdé, přece jen čisté lůžko. Z tábora jsme viděli, že partajní funkcionáři nemají při organizování Volkssturmu vlastně nic zajištěno. Měli jen pušky, panzerfausty a fanatické odhodlání, pro které jsme my měli položit své mladé životy. Bylo tady i další nebezpečí, kterým byli partyzáni, kteří se vyzbrojili zbraněmi a municí padlých německých vojáků. Uskupení partyzánů vzniklo před vstupem Rudé armády na naše území. Byli to muži, kteří měli chuť bojovat nebo se takto chtěli očistit od kolaborace. Kdyby se nám nepodařilo z Volkssturmu odejít a válku jsme přežili, čekalo by nás zajetí. A ruský rok je dlouhý. Ti kluci, kteří byli s námi v táboře a zůstali, odešli z Opavy směrem na Nový Jičín a už se domů nikdy nevrátili. Po příjezdu do Opavy jsme se přihlásili na velitelství a obdrželi povolávací rozkazy. Můj soused a kamarád Pavel už měl za sebou pracovní službu, proto se musel hlásit k armádě v Cáchách v Německu. Mne přidělili k pracovní službě do Mariánských Lázní. Termín nástupu byl do tří dnů a Volkssturm už na nás neměl nárok. Odjeli jsme do Ostravy, obešli všechna kina a pak jsme nastoupili do osobního vlaku směr Praha. Mohli jsme použít rychlík, ale byla to naše taktika. V případě opožděného nástupu jsme se moh-

li vymluvit na letecké nálety. V Praze naše společné putování skončilo, rozloučili jsme se a každý už cestoval sám.

Čekala mě pracovní služba. Byla to služba, kterou si vymyslel nacistický režim. Po ukončení povinné školní docházky žáci museli nastoupit na zemědělské práce po dobu jednoho roku na tzv. „Landjahr“. Teprve pak mohli nastoupit do učení nebo na střední školu. Po vyučení už měli 18 nebo 19 let. Poté na rok, opět povinně, nastoupili do pracovní služby a potom na dva roky do armády. Tedy teprve ve 22 letech mohl mladý člověk vykročit do soukromého života, vychován ke kázni, pořádku, ale také ideologicky zpracován. Pracovní služba měla německý název „Reichsarbeitsdienst“, ve zkratce RAD. Fungovalo to jako v armádě. Přísný řád, jen místo zbraní dostali mladí do rukou pracovní nářadí a tvrdě pracovali. Stavěli silnice, železnice a regulovali vodní toky. Oddíly RAD se pyšnily při pochodech na pracoviště svými vysoce vyleštěnými rýči, lopatami a krompáči, které hrdě nosili na rameni jako zbraň. Do pracovní služby byly povolávány i dívky. Pracovali za stejných podmínek jako kluci, jen s tím rozdílem, že pracovaly v sociálních službách a v továrnách. Tato služba se v průběhu války postupně zkracovala. Ke konci války už trvala jen tři měsíce, a to už byl výcvik zaměřen na používání pěchotních zbraní. Některé oddíly byly zařazeny do protivzdušné obrany a po složení přísahy převeleny na frontu.

Konečně jsem dojel do místa určení, Mariánských Lázní. Cestou se nestalo nic mimořádného, dráhy fungovaly a nebyl problém se někam dostat. Na nádraží nás vystoupilo víc a organizovaná vojenská informační služba nám vše řádně vysvětlila. Ubytovali nás v jedné z lázeňských budov. Po řádné očištění a u některých i odvšivení následovala lékařská prohlídka. Všichni se vyskytli u těch kluků, kteří už několik týdnů prchali před Rudou armádou. Vyfasovali jsme stejnokroje a odvezli nás do sběrného dvora RAD.

Sledoval jsem cestu a na nádražích jsem četl nápisy Falkenau – Sokolov, Bux – Most. Nás odvezli do tábora v Krušných horách. Drážďany byly vzdáleny jen 35 km. Zde jsme

se zdrželi jen dva dny, a to právě 13. a 14. února, kdy spojenecké letectvo Drážďany úplně zničilo. Měl jsem noční stráž a ten ohňostroj jsem pozoroval. Po náletu jsme měli být nasazeni na záchranné a úklidové práce, ale vedoucí tábora rozhodl jinak. Ještě dnes slyším jeho slova: „Ne, ne, do té zkázy ty kluky poslat nemůžeme“. Tak jsme opět nasedli do vlaku, který nás vezl směr Bavorsko, do RAD tábora Natemberg poblíž Degendorfu. Krajina mezi Bavorským lesem a předhůřím Alp byla spíše rovinatá a protékal jí Dunaj. Vyčníval zde jen kopec podobný hoře Říp a na vrcholku byla ruina hradu Natemberg. Tábory RAD byly v celém Německu stejné, podobaly se jako vejce vejci, jenom ráz krajiny se trochu měnil. Byly to dřevěné budovy a nescházela ani stáj pro dva páry koní. V průběhu války bylo v areálu tábora vybudováno pěchotní vojenské cvičiště zaměřené na pozemní a vzdušnou obranu. Během tří dnů se stav tábora zvýšil na dvě stovky chlapců. Při nástupu nám byli představeni naši velitelé a instruktoři. Ti si už na nás brousili zuby a hned začala skutečná vojna, tvrdý drill. Příslušník RAD bez hodnosti byl Arbeitsmann, poddůstojníci Vormann, Oberformann a Hauptformann. Rotmistři byli Truppfuhrer, Obertruppfuhrer, Haupttruppfuhrer. Důstojníci měli hodnosti Feldmeister a vyšší důstojníci Arbeitsfuhrer. Denní rytmus se nelišil od armády. Později jsem se dozvěděl, že tento tábor byl již několik let mimo výcvikový provoz a sloužil jako skladiště. Důvodem byl fakt, že celá posádka tábora byla v roce 1940, při francouzském tažení, nasazena k opravě dopravních komunikací a při přímé nepřátelské palbě byla skoro celá zničena. Teprve v rámci evakuace mládeže z vy-

chodu byl tento tábor obnoven. Každé ráno při nástupu byla vztyčena vlajka, která se pak ihned sundala. Důvodem byly časté přelety spojeneckých vojsk nad tímto územím. Bitevní letadla občas létala tak nízko, že bylo vidět piloty, jak kontrolují terén. Při náletech jsme měli příkaz zůstat v barácích, aby měl nepřítel dojem, že tábor není funkční. Ale občas se stalo, že nás letadla překvapila a několik osob zůstalo venku. Piloti se asi domnívali, že se jedná o válečné zajatce, a to fungovalo. Po celý pobyt nepadl z palubních zbraní na naše území jediný výstřel, ani jedná puma. Bylo to divné, protože na druhé straně střílely tyto bitevní letouny po všem, co se hýbalo. Dokonce nedělali rozdíl mezi tím, zda se jednalo o vojenské nebo civilní cíle. Stříleli na osobní vlaky, cyklisty, vozky, čluny na Dunaji a prostřelili několik střech na domech ve vesnici. Na jednom polním cvičení jsem měl příležitost prohlédnout si vyhořelý odstavený osobní vlak. Byl zcela zničen a mne nejvíc zaujalo, že listová péra lokomotivy a kolejnice byly střelami tak proděravělé, jako by bylo provrtáno vrtákem o průměru 20 mm. V sousedním RAD lágru měli protiletadlové kulomety a při jedné přestřelce padlo několik chlapců, mezi padlými byl kluk z Koberic Vilášek. Při přeletech byla pracovní služba omezena na minimum. Dělal se jen to nejnnutnější v rámci potřeb chodu tábora. Kácelo se dříví na topení a k této práci se kluci dobrovolně hlásili, aby si alespoň jeden den odpočinuli od buzerace. Topit se však mohlo jen do 19.00 hod., pak se musel oheň uhasit.

V celém RAD lágru byla umístěna tři družstva. Jedno čítalo deset kluků a Formanna, všichni spali v jednom pokoji. Jednou po službě mě poslal Formann do vedlejšího baráku pro nějaké fotky. Když jsem se s nimi vrátil, ležel na posteli a já mu fotky podal. Najednou vyskočil jako pružina a začal na mě rvát, jak prý to jedná s nadřízeným. Podle něj jsem se měl po příchodu postavit do pozoru a řádně nahlásit, že je rozkaz splněn, pak mu teprve fotky předat. Od tohoto dne mě v době přestávky družstva proháněl, zasedl si na mě. Jednou bylo velmi špatné počasí, padal sníh s deštěm. Zavolał si mě na cvičiště a přivedl ještě jednoho, na pohled zdatnějšího kluka. Chtěl nás zesměšnit, myslel si, že to nevydržíme, ale dopadlo to přesně naopak. Nepadl jsem vyčerpáním, jak předpokládal. Byl jsem sice jako koule od bláta, ale usmíval jsem se, hrdý sám na sebe. Svou buzeraci dovršil tím, že mi přikázal, abych se za dvě hodiny představil v čistém stejnokroji. I to jsem o polední přestávce zvládl.

*Regina Olejáková,
bývalá kronikářka obce Chuchelná, 2015*

CHUCHELENSKÝ ZPRAVODAJ

3 ♦ ČERVENEC ♦ 2024

EkoScroll
www.ekoscroll.cz

Kotle automatické na uhlí a pelety

ČESKÉ KOTLE 20 let tradice

Kotle na dřevo

Výrobce:

EkoScroll

Santiniho 17/27, 591 02 Žďár nad Sázavou

tel: 734 574 589, 731 654 124, e-mail: info@ekoscroll.cz